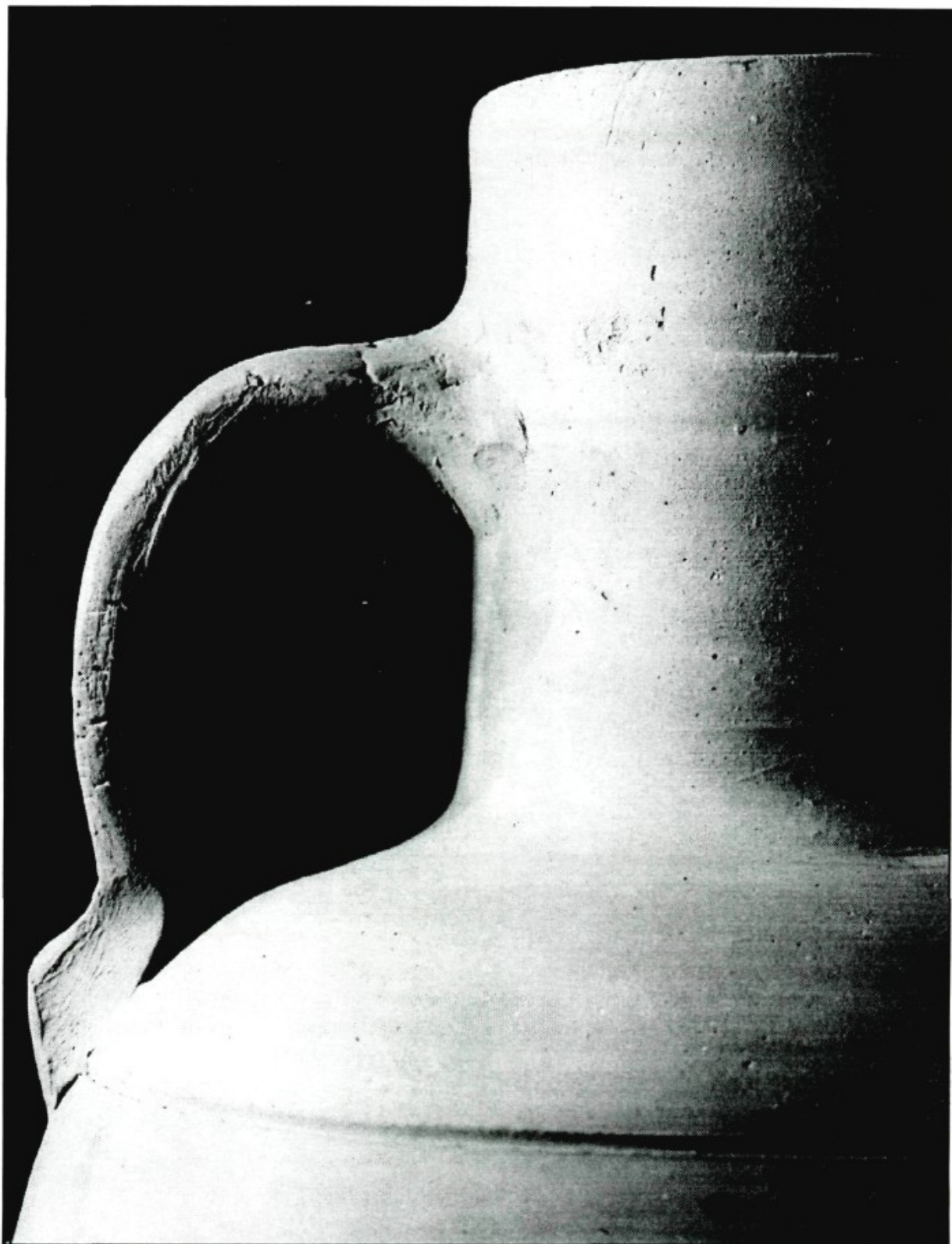

ES SAIG

ALGAIDA - NÚM. 170 - FEBRER DE 1995 - PREU: 150 PTS.

EDITORIAL

APUNTS D'ACTUALITAT ALGAIDINA

Sempre resulta agradable tractar temes de caire positiu i parlar de fets que demostren que feim camí cap endavant, fets que són un signe de vitalitat i que representen millores per a la nostra comunitat. Vet aquí uns exemples del que deim.

De les festes de Sant Honorat voldríem destacar la inauguració del local d'usos socials. (La veritat és que no sabem ben bé quin és el nom oficial). Deixant de banda les demores i irregularitats que ha patit, la impressió és que ens trobam davant una obra ben pensada i ben executada. La biblioteca ha guanyat molt amb el trasllat: és ampla i acollidora. El saló d'actes, una vegada moblat, pot cobrir moltes de les necessitats que el poble té d'un bon lloc de reunió. I el conjunt és harmònic i ben resolt. Ara el que interessa és que sigui un centre viu i que se n'aprofitin les possibilitats que deixa entreveure.

Tenim, en segon lloc, les Normes Subsidiàries en fase d'exposició pública. Potser ens hem arribat a fer pesats insistint una vegada i una altra en la necessitat d'un model urbanístic clar que impedeixi desastres com els que tots tenim presents i, a més, eviti les possibles arbitrarietats i la possible indefensió del ciutadà. Sembla que són unes Normes consensuades per tots els grups polítics i que, per tant, no ha d'haver-hi problemes per a la seva aprovació una vegada corregides amb l'aportació de les suggerències que les al·legacions presentin. El nostre desig és que tot el procés acabi dins aquesta legislatura per evitar sorpreses desagradables. Sobretot tenint en compte que no seria la primera vegada.

Tercerament, volem congratular-nos de la convocatòria del Certamen Literari de Castellitx. És la XIX edició pel que fa a poesia i narració curta i la XVII de glosat. Tenen ja una llarga trajectòria dins una línia que pensam que és l'única vàlida per als premis literaris: la d'estimular la gent jove en el conreu de les lletres. Quant tantes crítiques i polèmiques han sorgit darrerament en l'adjudicació de molts premis, és bo que el Certamen de Castellitx avanci amb pas centrat i segur. Sabem que s'està treballant en l'edició dels premis en un volum que serà el tercer de la Col·lecció "Pere Capellà" i confiam que per la Festa de la Pau aquesta tasca estigui enllestida.

LA NOSTRA PORTADA

La fotografia de la portada (Joan Capellà) serveix per introduir-nos en el món de la ceràmica (món en decadència?) de què ens parla en Rafel Antich "Xeremec" en el Pregó de la Festa de Sant Honorat que trobareu en les pàgines d'aquest número.

Bolleti de l'Obra Cultural d'Algaida
Revista mensual. D.L.P.M. 495/80
Domicili: Rei, 1. Algaida.

Tf: 66 50 40 / 27 25 76

Fax 12 50 44

Imprimeix: Tirrena, SA. Manacor

Tf 55 52 12

ES SAIG només es responsabilitza de l'Editorial.

Dirigeix: Delfi Mulet

Administra: Directiva de l'Obra Cultural

Mecanografien: Mireia Mulet i Guillem Vanrell

Col·laboren: Pere Mulet, Joan Trobat, Joan Mulet, Biel Bibiloni, Biel Sastre, Miquel Fiolet, Xesc Oliver, Víctor Andreu, Víctor Mulet, Miquel Serra, Antònia Ma Mulet, Catalina Martorell, Jaume Jaume.

CALAIX DE SASTRE

S'ESTOPA I ES CUL CALENT

Els teòrics de l'assumpte valoren la democràcia com el menys dolent dels sistemes d'organització que el gènere humà s'ha autoconcedit. Aquesta definició en negatiu ja pressupossa que el sistema democràtic és clarament millorable. Cometré el pecat, per al qual ja deman indulgència plena, de provar de fer-hi una modesta aportació, dins el camp de les millores factibles.

De moment, els organitzadors ens convoquen a votar cada quatre anys. I aquesta norma és vàlida per a totes les eleccions en què ens jugam qualque cosa: municipals, autonòmiques i generals. Les europees, pobretes, com que encara no sabem ben bé per a què serveixen, només les treim a passejar per por que no ens quedin arnades: cada set anys, que celebrar-les cada dotze o cada vint quedaria molt lleig i, al cap i a la fi, la nostra és la cultura del set, que és nombre màgic.

Feta l'excepció, ¿us heu demanat mai què passaria si votàssim cada any a tots els nivells? ¿I si votàssim cada mig any? Crec que tots hi guanyariem. Si la maror que ve de ponent afluixa, o com a mínim no va a més, en el corral autonòmic i municipal ens esperen quatre mesos de bonança i de felicitat, en què s'usaran molt les inauguracions. Cada estoneta ens ho recordaran: dia 28 de maig toquen votacions, que no ho sabíeu? No hi haurà poble, vila, barriada ni ciutat que no tengui la seva festa de lluïment, amb discurssets, coca i placa commemorativa. De fet, la processó ja ha començat, com sabem sense anar molt enfora.

Aleshores la pregunta és òbvia: ¿Per què hem d'esperar quatre anys per celebrar festa grossa? Els gestors de la cosa pública són com els bons estudiants, que esperen els darrers dies abans de l'examen per posar-se

seriosament a la feina. Si els universitaris s'han d'examinar el febrer i el juny, crec que facilitaríem la feixuga tasca dels polítics si els concedíem l'oportunitat dels exàmens parcials.

Allà on el sistema democràtic funciona molt bé és en els aspectes informatius. Per exemple, en el futur els investigadors, per saber els nom dels batles i presidents, no caldrà que consultin els arxius municipals: les plaques commemoratives els simplificaran la feina. Ara bé, crec que també es poden introduir reformes positives en el tema de les plaques, tot sigui dit amb la millor de les intencions.

¿No és, en certa manera, desaprofitar la superfície de la placa, si només hi posam els noms de dos senyors, encara que efectivament siguin molt honorables? Si vivim a l'època de la imatge, ¿no seria més modern col·locar-hi una fotografia de tot el conjunt de persones que han fet possible la construcció de l'obra? La tècnica ha evolucionat prou com per resoldre el problema que n'hi hagi uns que els vegin més que els altres.

D'altra banda, si l'objectiu de la placa, o el seu substitut, és donar informació, un dels punts primordials de la democràcia, crec que hem de ser més ambiciosos i anar més enllà. ¿Per què no posam plaques o similars en molts altres llocs? Per exemple: davora el portell de Son Trobat, informant quants milions han ingressat a la hisenda municipal per fer les multimilionàries obres de la possessió. Per exemple: al començament dels carrers (Sa Quarterada, la Ribera...) donant dades tècniques (edat, llargària i profunditat) de cadascun dels clots. Per exemple: al començament i final de la polèmica carretera, si és que finalment es duu a terme...

En Calaix i Desastre

M'HAN DIT QUE DIUEN

Ara sí que ja podem dir que hem "passat festes", que enguany deuen haver estat com cada any, però han paregut més llargues. L'ambient de festa es respirava abans de Nadal i fins el diumenge després de Sant Sebastià semblava com si tothom anàs desbaratat. De dinars i sopars no n'havíem sentit parlar tant mai, tant a restaurants com a cases particulars o casetes de foravila. I si el dia de Sant Honorat pareixia que ningú feia feina, el de Sant Sebastià fou com si tot Ciutat s'hagués desplaçat a Algaida: Sa Plaça plena de cotxes i gent, i els restaurants per lo mateix.

I ara diuen que fins a Setmana Santa no hi ha més festes, però, ca barret...! Ja n'hem sentits que han organitzat qualque sopar de desfresses un parell de setmanes abans dels darrers dies; perquè, diuen, no hi ha dies a bastament; i no és qüestió de perdre caluda.

És clar que també n'hem sentit més d'un parell que havien tengut "ses anàlisis" desbaratades, i qualque pujada de sang, i de colesterol, i de triglicèrids (o "bequerelios", com hi ha qui els anomena),... Ara, diuen, és qüestió de passar com sigui, fent una mica de bondat però no massa..., fins a sa quaresma: llavors un grapat de setmanes sense fumar ni beure..., i ja serem al Ram, i podrem pegar a ses panades a matar.

Bé, parlem de coses més serioses, com és la inauguració del local del carrer dels Cavallers, el dia de Sant Honorat. Comentaris favorables tots ells, sobretot per la biblioteca i saló d'actes; però, en general, es veu la gent molt satisfeta. Les taules del menjar que hi havia preparat per tot el poble eren una monada..., fins que s'hi tiraren damunt i les deixaren netes, ben netes, en un temps d'obrir i tancar ulls.

Es veu que això del menjar ens va bé als algaidins. Hem sentit comentar que la nit del fogueró de Sant Honorat en poc temps s'acabaren les bosses de menjar preparades per a tot el vespre; després en feren més, a tota, amb les reserves que tenien; i aviat hagueren de pegar al menjar que hi havia preparat per Pina. I això que l'endemà era dilluns i a Ciutat era dia feiner...

El que es respirava ja, al poble, el dia de la festa de Sant Honorat era ambient preelectoral. Els polítics ja es mostren més amables i simpàtics que la resta de l'any, o al manco així ho sembla. N'hi havia molts de per Ciutat, però els algaidins sí que hi eren tots, i és que és hora de situar-se en línia de sortida. D'aquí a un mes ja veureu com tendrem les coses més clares: ja es parlarà de llistes, candidatures, programes, travesses...

Ens han dit que les Normes Subsidiàries han estat exposades tot el mes de gener, i que hi ha hagut algunes modificacions que han motivat queixes per part dels afectats. Ara el que es demana molta gent és si les veurem aprovades del tot dins enguany, tant si guanyen les eleccions els uns com els altres.

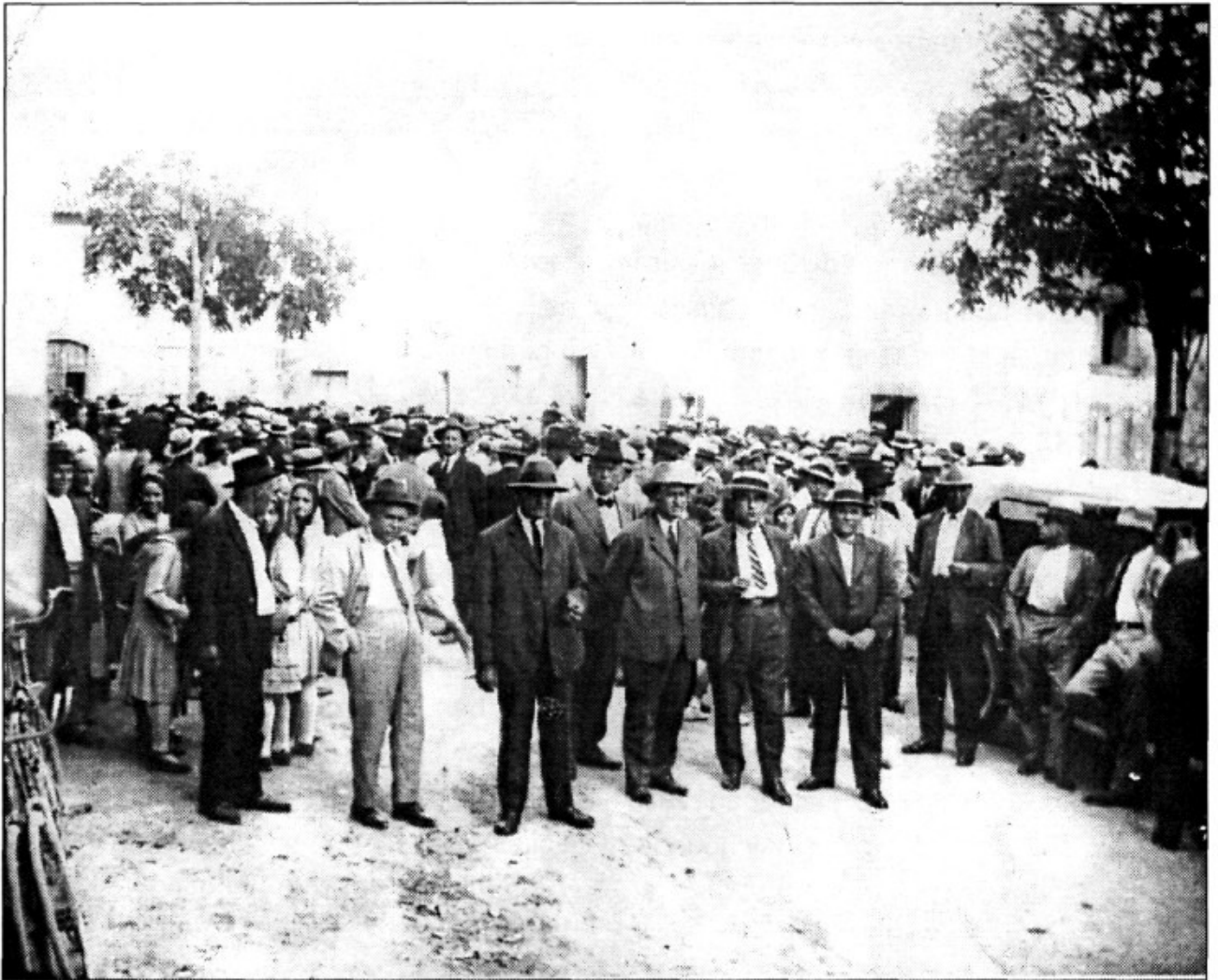
Ens han arribat a les orelles comentaris sobre un tema que creïem totalment superat: el problema de les cuques dels pins de Ses Escoles. I, pel que hem sentit, el tema és seriós, ja que han estat molts els afectats per la intoxicació. Així mateix és estrany que no es puguin tractar bé una dotzena de pins, sigui fumigant o amb escopetades... Els pins de Plaça sembla que no han causat cap problema, o al manco no n'hem sentit parlar. Serà cosa d'afrontar-ho seriosament i si no hi ha altra alternativa tallar els pins; però la gent troba que s'ha de cercar una solució menys destructiva, que segurament existeix.

Els de per Sa Quarterada pensaven que, una vegada passades les festes, en pocs dies tendrien els clots tapats i els carrers asfaltats. Diuen que hi falta poc, però encara no ha arribat l'hora...

Pel que si ha arribat l'hora és per connectar les aigües brutes al clavegueram. Ens han dit que la darrera setmana de gener, a la fi, l'Ajuntament va repartir uns fulls informatius sobre les connexions, amb instruccions ben detallades i clares. Ara ve lo bo, per a moltes de cases...

UN SORD

FOTO ANTIGA

Aquesta fotografia és del setembre de l'any 1928 i correspon a la commemoració del V aniversari de la Dictadura de Primo de Rivera. D'esquerra a dreta, hi podeu veure: Tomeu "Llucmajorer", Guillem "de Son Romaguera", Francesc Trobat "Massoles", Toni "Joia", Tomeu Vanrell "Sant" (el del corbatí), D. Miquel Balaguer (mestre), Santiago Puente (secretari), Gustí Trobat (el batle), Toni Sastre "de Sa Torreta" i Miquel "Gili" (camioner).

(Foto cedida per Toni "Pelat")

CONVERSES ALGAIDINES

Miquel Servera i Fiol. Xineta. 1.860 - 1.946

No ha estat senzill trobar aquest home, aquest bon home. I quan l'hem trobat ens ha sortit amb un ja està fet!. I ja me'n guardareu d'un ja està fet! Que no i no, que cadascú té el seu moment i quan passa, passa. Sortosament el dimoni sap més per vell que per dimoni i no ens ha enganat amb aquest esmussament. Hem pogut endevinar que el fet d'haver-lo conegut, ara, a finals del segle XX li ha agradat ferm. els agrada a aquests homes antics fer-se els desmenjats amb talent. Els commou que volguem reviure fets i que volguem gratar pels camins i per les ingrituds de la seva època.

-Tots tenim el nostre moment, la nostra pròpia vida, si la deixam de viure n'hem de patir les conseqüències. Si vas quantracorrent ets un "loco", o generosament raro, si has de fer les coses amb què no creus ets un merda i la merda com més la remouen més pudor fa.

Vàrem pressentir que eren les úniques paraules que volia dir tot just apagava la veu. Ho havíem d'intentar de bell nou.

-I si no la destriam a la pudor, si no ens han ensenyat a ensumar?

-I què hi farem idò....Sobretot qui sou?

-Jo som un fill de n'Apol.lònia de ca na Menuda

- Me n'he d'anar, però torna'm cercar un altre dia.

Pensàrem que aniria més bé si només ho intentava un de tot sol. i així ho férem. Vaig intentar trobar-lo un fotimer de vegades, però res; em va arribar a afectar seriosament; em deixava esmorteït. Vaig decidir deixar-ho anar tot i que sabia que tard o d'hora es faria el topadís.

- Ta mare va heretar una finca meva perquè nomia Apol.lònia, m'agrada molt aquest nom, a can Moli Nou sempre n'hi hagudes. Jesús i que l'estimava a la teva repadrina. Què tens una filla? Si és així estic ben content ja que aquest nom no fugirà mai de la nostra família. És molt bo que conserveu els costums i les tradicions.

-De totes maneres vos créieu bastant en els nous avenços, segons conten fóreu un dels primers mallorquins que qualcàreu en avió?

- I ben vera que és. Després de la Primera Guerra venguéren a Son Bonet un grapat de màquines de volar i si hi volies pujar ho podies fer. Sa meva dona i jo hi anàrem però ella quan los va veure no va anar de res. Puja-hi tu, me va dir i jo betzol per amunt. Aquella màquina treia foc per tots els costats i petejava per tot. Qui la menava només tenia xerrera i jo ja havia perdut les rialles "l'amo som damunt la Badia, mirau-la que és de guapa" pots contar que hi miràs per avall. Vaig sentir els regalims que

davallaven per la cama dels calçons i entre la pudor del meu cos i la del trasto ho vaig arribar a treure tot. Quan tocàrem terra la meva dona em va demanar com havia anat i jo vaig dir "a Xineta pur on has anat". Em vaig treure les sabates i sense dir-ne ni pruna cap a Algaida s'ha dit.

-Vivíeu al carrer del Campet?

-No. Llavors encara habitàvem per Son Lluç, que era de na Catalina, però tothom ho coneixia com a can Xineta. M'agradava era molt més tranquil i no t'havies d'enfadar amb ningú a més també anava molt a sa Creu i hi feia una mica d'hortet; era una finca molt magra, però era alegre, tothom que anava a Ciutat t'escometia i sempre estaves entretingut. Ja ho sé que la gent amb to irònic li deia "S'hort de l'Esperança" però no n'hem de viure de les xerrameques de la gent. Jo vivia a la meua manera i no vaig fer mai mal a ningú, sempre vaig procurar tenir les coses netes si afectaven a altres persones. Ui Déu meu que en deuen haver dites de coses de jo!

-És per això que vos coneixen. Mestre Llorenç Batle va fer una cançó

*El sen Pirris té un Bou
i el fa anar coa ben dreta,
és més raro que en Xineta,
que és conco den Molí Nou.*

-Era un bon glosador li agradava treure les cascarrulles a la gent. És meravellós que la gent recordi aquestes cançons. Tothom en fa de rareses. Mira, a mi m'agradava anar sense sabates, qualche vegada me gratava els peus amb un ganivet -sempre n'hem de dur un de ganivet dins la butxaca- i ja deien que els me tallava per no rentar-me, com si empràs un llambroix. Bé qualcuna si que en feia. Me'n record els ulls que badaven els al.lots quan em veien en ple mes de Juliol abrigat amb un parell de flassades, Què feis ? i fotre, què he de fer, agaf caloreta per quan vengui l'hivern. De fet m'agradava prendre el sol i suar.

-De fet ara tothom s'hi torra al Sol. Diuen, també, que vàreu tondre les ovelles per Nadal.

-Això és ben vera. Era un poc deixat amb les feines i no ho havia fet, amb això que la llana es va posar a tenir preu i vaig pensar de tondre-les; feia una mica de fred i quedaren com enredades. La meva dona i jo pensàrem de fer-los un vestit de saqueta i dit i fet. Però els animalets quan es veren d'aquella manera es retgiraren tots i prengueren el trot i n'hi va haver que arribaren passat Xorrigo. A això no ho trob interessant , ara molta gent deixa les finques abandonades i no passa res, Jesús altre temps! Jo de vegades collia les ametles a l'hivern i era raro i ara tan sols no les

cullen. Saps que ho seria de normalet ara en Xineta.

- Llavors les coses del camp valien doblers i per això era incomprendible la vostra actitud. I els al.lots vos feien befa?

-Que va, ells se divertien quan me veien. A mi també m'agradava fer-los qualche malifeta. Record una vegada que només em robaven les cireres i vaig exsecallar el cirerer i la soca va arribar a tenir devers cinc metres. Era entretengut. Més que res els al.lots es sentien atrets per allò que els contaven els seus pares o padrins i sobretot quan ja era vell i vivia a la vila.

L'amo en Miquel sap més que ningú quines són les seves històries i està gojós que la gent les recordi com l'altra Història d'Algaida. Ha quedat impressionat de saber que quan una persona fa una raresa diuen "ets més raro que en Xineta" i no ha parat de contar-ne, algunes de ben ocurrents. Havíem de tancar la conversa però la voldria continuar, sap moltes més coses que interessin a la gent d'aquest món. Tristement no crec que vulgui tornar parlar amb mi. Encara em retronen els seus darrers remucs.

- Els joves encara m'esmenten i saben qui som!! Bé, una besada a la teva filla Apol.lònia i ja ho saps!

- No són els joves que es recorden de vos, som els migjoves-migvells que encara en tenim noves i de fet ja no explicam res a ningú. ah! la meva filla nom Neus.

- Vatua l'ou quin món que heu de viure. Vatua.....

Biel Majoral

NOTICIARI DE L'OBRA CULTURAL

DIVENDRES

10-FEBRER

A LES 21 HORES.

Lectura de Romanços
amb

acompanyament musical

a

L'obra Cultural

TEMA: ESPOSA DISORTADALECTURES

Diana
La mala sogra
El testament de n'Amelia
La malcasada

MÚSICA

Selecció del III acte de
Rigoletto de Giuseppe Verdi

TEMA: CAPTIUSLECTURES

Les dues germanes
La donzella rescatada

MÚSICA

Cor d'esclaus de La Flauta Màgica
de W. Amadeus Mozart

TEMA: AMOR FIDELLECTURES

Biancaflor
La porquerola

MÚSICA

Andante Semplice del
Concert n'1 pera piano i
orquestra
de Pjotr I. Tchaikovsky

TEMA: RAPTES I FORCADORSLECTURES

El rei enamorat de sa fia
La mala herba
El Comte de Galzerà

MÚSICA

Obertura sobre temes hebreus
de Serge Prokofiev
Dansa Àrab de la suite del
Trencanous de Pjotr I.
Tchaikovsky

TEMA: AMOR DESGRACIATLECTURES

El Comte de Raixa

MÚSICA

Adagietto de la Simfonia n'5 de
Gustav Mahler

TEMA: RELIGIOSOSLECTURES

Sant Ramon de Penyafort

MÚSICA

Lever du jour: lent de
Daphnis et Chloè de M. Ravel

TEMA: ADULTERI CASTIGATLECTURES

Don Francisco

MÚSICA

Preludi a l'acte III de
"Tristán i Isolda" de
Richard Wagner

TEMA: BURLES I ASTÚCIESLECTURES

La vella i l'estudiant

MÚSICA

Personatge de grans orelles
del Carnaval dels animals
de Saint-Saëns.

NOTES D'ART

NOU PAISATGE DINS EL CEL-----

A la foganya només hi ha dos troncs, mantenen la flama suficient per a estar-hi bé.

*Parlava amb en **Francesc (Paco) Iraola** sobre l'escultura que ha fet per al pati de l'edifici de Serveis Socials del poble. Em deia que el blau, el groc i el vermell són els colors mediterranis que varen acompanyar la seva infantesa; les formes representen la vida, l'energia, l'esperança, el foc, la dona i una força superior.*

Veig com del camió surt la peça, àgil perquè l'ajuda la grua, s'entreté pel cel...tot fent la rondinaire.

També em deia que havia utilitzat el ferro perquè és un material accessible i econòmic; la peça té una sola cara, està pensada perquè hi passi la llum i per anar penjada, així l'anomena: "Nou paisatge dins el cel".

Ara entenc per què resta penjada de la grua, com passejant per l'espai, cercant la llum que amorosament la travessa, la fa viva i clara.

Sembla ser que una manca de coordinació dels arquitectes no ha fet possible penjar l'escultura. Potser més endavant?

Mentrestant "Nou paisatge dins el cel" viu hivernada perquè el que ella vol és enlairar-se, mostrar els seus colors-llum a les persones majors que, tal com en deia n'Iraola, aquestes persones acostumen a mirar al terra.

...i les no majors, també.

Elisenda, gener 1995

l'aigua de consum domèstic que distribueix a Barcelona i 22 municipis.

L'objectiu primordial d'Agbar és la qualitat sanitària de l'aigua. Per això es fa un seguiment i una actuació progressiva sobre l'aigua en totes les fases del seu recorregut.

Una primera anàlisi s'efectua en la potabilització de l'aigua crua de riu a les plantes de Sant Joan Despí (per a l'aigua del Llobregat) i de Cardedeu (la del Ter). A continuació cal determinar el tractament que s'ha d'aplicar a la primera matèria segons les seves característiques físico-químiques i controlar el *producte elaborat* a la sortida de les plantes i, finalment, en la distribució.

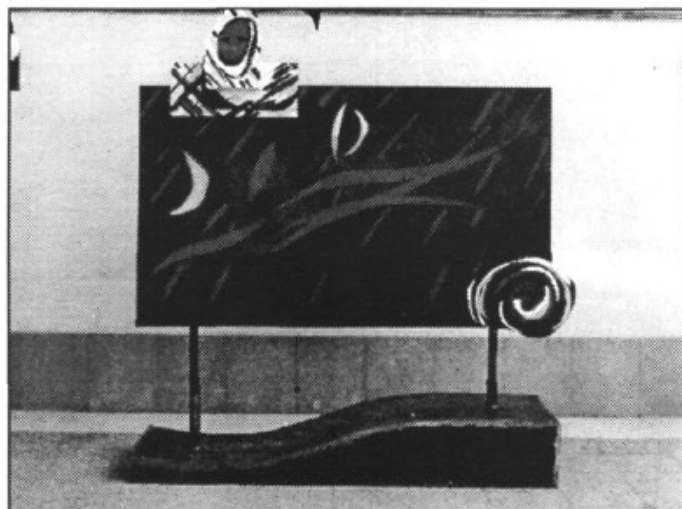
A la xarxa de distribució existeixen al voltant de 1.400 punts de control que permeten efectuar observacions *in situ* sobre la qualitat de l'aigua en el seu recorregut i prendre mostres per analitzar.

La responsabilitat de la qualitat del producte que serveix Aigües de Barcelona recau en el laboratori, on més de 50 persones s'encarreguen de la presa de mostres, de la seva anàlisi, de l'atenció d'abonats, de l'estudi de nous mètodes analítics i del manteniment de la xarxa. L'any 1994 Agbar va analitzar més

gustos i olors i d'ordenar-los segons la intensitat", explica Narcís Salvatella. Encara que les observacions es fan de manera individual, els tastadors necessiten també facilitat de comunicació i diàleg per posar-les després en comú.

Els degustadors expliquen la seva percepció segons uns descriptors estandarditzats que van des del gust de terra humida, de cantimplora, de verdura bullida o, simplement, dolç, fins a l'olor de plàstic, de cafè, de menjar preparat o de detergent, per exemple. Cadascun d'aquests descriptors està associat a un tipus de substància -determinada en anàlisis químiques simultànies- que és la que es mirarà de modificar per millorar la qualitat de l'aigua.

Aquest programa d'investigació de gustos i olors de les aigües de consum públic és el primer que es desenvolupa a Espanya, tot i que Salvatella insisteix que "els sentits humans poden ser molt més sensibles que molts aparells". L'estudi organolèptic de l'aigua permet, segons el responsable del laboratori d'Agbar, "avançar en el sentit de tenir una aigua de consum amb totes les garanties sanitàries i que resulti el més agradable possible per a l'usuari".

EL RACÓ DE LA MÚSICA

LA FESTA NO MOR, CONTINUA

L'any 1980, el GOB, amb l'ajuda de centenars de persones sensibles, salvà La Trapa de la ferotge especulació urbanística, convertint aquella finca emblemàtica en el primer espai protegit de Mallorca. Però no va poder salvaguardar-la de la irracionalitat, de la incultura: fatalment, dia primer de juny de 1994 el foc va fer la seva feina destructora.

Ara, el mateix grup ecologista ha provat de convertir la música i la poesia en llavor regeneradora de natura mitjançant la publicació d'un disc compacte, "**Cançons per La Trapa**", els beneficis del qual podran destinar-se de forma íntegra a les labors recuperadores de la finca gràcies a la col.laboració desinteressada de tots els professionals i artistes que hi han participat.

A la carpeta de presentació del disc, hi podem llegir:

"...i tanmateix el foc no aconsegueix mai consumir el caliu de la vida que batega colgada al clivell de la roca, embolcallada a la rabassa per l'escorça socarrada o endormiscada dins el petit espai d'unes llavors.

Llavors que avui tenen noms propis, com Biel, Guillem, Joan, Joan Manuel, Josep, Lluís, Maria del Mar, Marina, Ovidi, Raimon, Tomeu i els de la gent d'Aires Formenterencs, Al Tall, Coanegra, Música Nostra, Somnis Blaus, Uc i Urbàlia Rurana".

Si provau de relacionar la llista de noms propis amb la dels llinatges il.lustres i famosos, obtindreu un floret dels millors intèrprets musicals dels Països Catalans. Però darrera del primer nom no hi poseu cap llinatge, posau-hi Majoral, que aquell Biel és raïm de parra algaidina.

Quan un 3 il.lumina la pantalleta del reproductor de discs compactes, l'aire

s'omple de ressonàncies algaidines: un clarinet -en **Biel Torres**- una guitarra -en **Delfi**- i una veu -en **Biel Majoral**:

*Un temps quan éreu madona,
mates de ca na Murtó,
amb en Miquel Miqueló
no en devieu fer de bona.*

"Sa Madona" ha estat la seva aportació a les "Cançons per La Trapa", una peça bellíssima que ja coneixíem des del concert memorable a l'església d'Algaida el juny de l'any passat i que és la que obri la cinta "**Cançons de Brega**".

CANÇONS DE BREGA

BIEL MAJORAL

És notícia el gran èxit de venda que tenen les dues cintes enregistrades per Biel Majoral sense ajuda de cap casta -ell no vol subvencions perquè "algunes institucions institueixen la supeditació de la cultura i ajuden a agrupar (pagant) el caliu encès de tantes generacions amb l'estantissor dels mediocres" (Pregó de les Festes de Sant Feliu de Llubí de 1994).

Tant les esmentades "Cançons de Brega" com les "Tonades i cançons antigues", van ja per la segona remesa. Perquè la gent torna a tenir ganes de festa. El desencís ha minvat.

La festa no mor, continua. En Majoral mateix ho ha deixat escrit al pregó citat més amunt: "La gent jove torna a tenir esperances i il·lusions. Ens demana que els retornem allò -allò mateix que va fer que nosaltres en tenguéssim- que l'abundor del progrés (no sabem si ha d'esser amb accent o sense) els ha robat. Sabem que ha acabat el temps en què pervisqui la beneitura en lloc de la vivor, la pedanteria en lloc del mestratge. I sabem cert que només amb el nostre ajut, amb la nostra baula de la cadena, podran tirar endavant i conèixer aquesta cultura popular".

Miquel Serra i Roig

NOTÍCIES DE L'ORFEÓ CASTELLITX

Per Sant Honorat poguérem oir un petit concert del nostre **ORFEÓ CASTELLITX** amb un repertori de nadales.

Aquesta fotografia, com ja heu endevinat no correspon a l'esmentada actuació, sinó que representa el moment just després d'acabada la seva interpretació a la XXIV TROBADA "ELS CORS DE MALLORCA CANTEN NADAL", celebrada a Capdepera el passat 18 de desembre.

Els propers 18 i 19 de febrer l'**ORFEÓ CASTELLITX** participarà a la III TROBADA de CORALS de MALLORCA a l'Auditori de Ciutat, a les 18 hores. Hi quedau tots convidats.

Aprofitam l'avinentsa per desitjar-vos un venturós any 1995.

Catalina Martorell

SES ESCOLES

Quasi no s'han apagat, encara, els darrers foguerons de les passades festes de Sant Honorat i Sant Antoni i ens trobam, ja de ple, amb tota l'activitat pròpia d'un nou Trimestre Escolar. De les novetats més destacades referides al nostre Centre, podríem mencionar:

CANVI DE SECRETARI

El passat mes de desembre, el Secretari del Centre, Andreu Gelabert Garí, va presentar la seva dimissió del càrrec, per motius personals. Després d'informar d'aquesta circumstància a la Direcció Provincial del MEC i al Consell Escolar del Centre, va ser proposada com a nova Secretària la professora Maria Magdalena Palmer Amengual, que, a partir del passat 1 de gener, va començar a exercir les seves funcions pròpies del càrrec. Com a Secretària del Centre, forma part de l'Equip Directiu i exerceix, també, com a Secretària del Consell Escolar del Centre.

FESTES DE SANT HONORAT

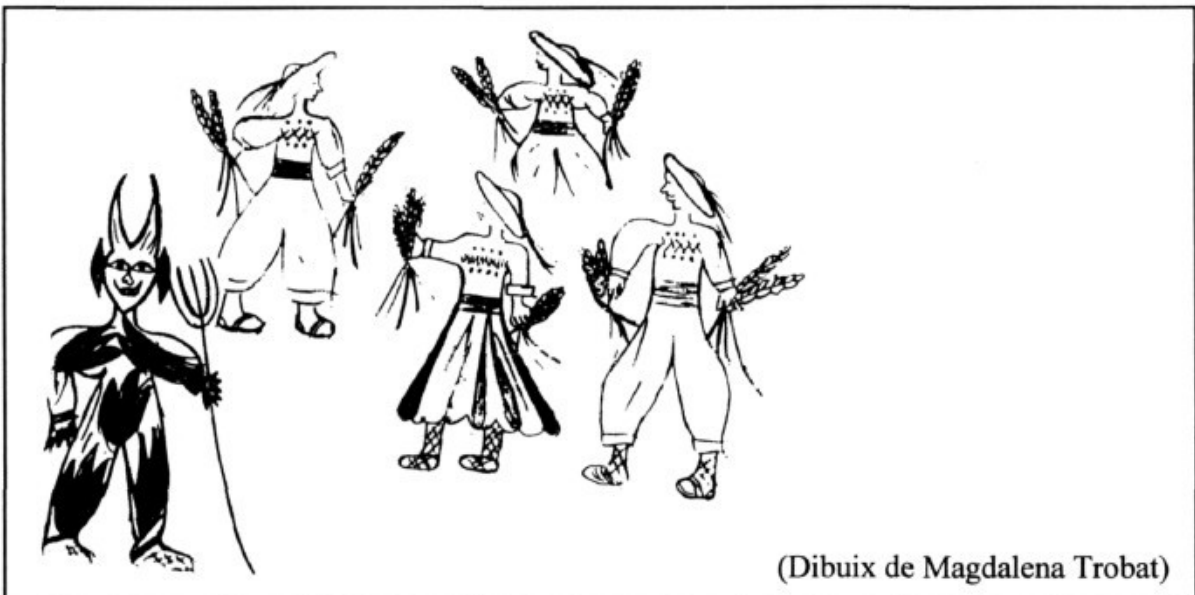
La pràctica totalitat de l'alumnat del nostre Centre va participar a la MOSTRA DE DIBUIX, organitzada per l'Ajuntament amb motiu de les Festes de Sant Honorat. Aquesta

activitat va culminar amb una Exposició Col·lectiva dels Dibuixos presentats, a una de les dependències del nou Edifici d'Usos Socials. Aquesta Exposició va ser complementada per la de les JOGUINES COL·LECTIVES DE FUSTA, que havien estat construïdes al Taller de Joguines duit a terme el trimestre passat.

Tot l'alumnat participant a la Mostra de Dibuix va rebre un obsequi de l'Ajuntament.

També, i dins de les activitats pròpies del Programa de Festes, volem destacar i agrair l'oferiment que la Delegació a Algaida de l'Obra Cultural Balear va fer al nostre Centre, per tal que poguéssim visitar, com a Centre, l'Exposició de Fotografies dels Molins Fariners d'Algaida. Aquesta Exposició va ser contemplada i comentada per diversos grups d'alumnes del nostre Col·legi, acompanyats dels seus respectius Tutors.

Cal constatar que totes aquestes activitats, a més de la confecció de carettes de dimonis, aprenentatge de cançons i gloses, auques, dossiers referits al significat d'aquestes festes... formen part de la Programació del Centre, al seu apartat d'Activitats Complementàries i Extraescolars.

(Dibuix de Magdalena Trobat)

CURS D'EDUCACIÓ VIAL

Continuant amb el PROGRAMA D'OBERTURA DE CENTRES, que com sabem és fruit d'un Conveni de Col.laboració entre el MEC i l'Ajuntament d'Algaida, s'està preparant per a aquest trimestre un CURS D'EDUCACIÓ VIAL.

Aquesta activitat va dirigida a tots el nins i nines del Centre i del poble, des de 3 anys fins a 8è d'EGB.

Està previst que es dugui a terme a Ses Escoles, els dilluns o dimarts de cada setmana, començant el proper dia 6 de febrer, a partir de les 16 hores, i té com a objectius fonamentals conèixer les senyalitzacions, les normes de circulació, l'auxili d'accidentats, el parc infantil de trànsit...

Aquest Curs serà impartit pels Polícies Locals de Palma, Joan Antoni Vich Carbonell i Pere Vich Sastre, amb la col.laboració de la Policia Local d'Algaida.

Cal recordar que aquest Curs és TOTALMENT GRATUÏT.

HORTET ECOLÒGIC

Gràcies al suport econòmic de l'Ajuntament i a la iniciativa de les Professores d'Educació Infantil del nostre Centre i de les de l'Aula de 2 anys, de l'Ajuntament, s'ha plantat, conjuntament, un Hortet Ecològic al pati de l'Escoleta.

Aquest hortet està distribuït en quatre parcel·les (una per a cada grup d'infants) i a cadascuna d'elles s'hi sembraran distintes varietats de verdures i es complementaran amb plantes ornamentals aromàtiques.

Des d'aquí voldriem fer una crida a la responsabilitat de totes les persones, i d'una manera especial dels nins, de les nines, del jovent, etc que sobretot en hores i dies no lectius gaudeixen del Recinte Escolar. Demanam que, per bé de tots, en facin en tot moment un ús correcte i, sobretot per educació i per deferència a les facilitats que dona tant l'Ajuntament com el propi Centre per a la seva utilització, demanam que s'acabin ja per sempre els actes de vandalisme dins del Recinte, accions que a

res positiu condueixen i, en canvi, l'exemple que es dona a tot l'alumnat quan a començament de setmana es troba amb quantitat enorme de vidres (amb el greu perill que això els suposa), pintades per les parets, portes o persianes rompudes...és, realment, lamentable.

A més, i referint-nos específicament a l'hortet ecològic que amb tanta il.lusió s'està montant, agrairíem que, per respecte als infants més petits del Centre Escolar, no es faci malbé el que amb tanta il.lusió han preparat, sinó més bé tot el contrari: que animin i encoratgin tant les responsables d'aquesta iniciativa (que es mostren disposades a explicar-la si algú sent curiositat) com els propis infants.

L'EQUIP DIRECTIU

(Dibuix de Sílvia Arbona)

L'AJUNTAMENT D'ALGAIDA informa

Pla de Desenvolupament de la Zona Rural -5 B-

Els pobles de la Mancomunitat del Pla, juntament amb altres de les illes Balears, han estat inclosos dins la zona objectiu 5 B de la Unió Europea.

El Pla previst per al desenvolupament de la zona rural 5 B fixa com objectius:

- La millora de les infraestructures rurals.
- Introducció de canvis en la piràmide poblacional.
- Diversificació de les fonts de renda i activació dels recursos de desenvolupament endogen.
- Millora de les condicions de vida, hàbitat i desenvolupament cultural de la zona.
- Millora de la qualitat i quantitat de recursos hídrics quan a captacions, racionalització de consums, regeneració d'aqüífers, etc.
- Formació dels recursos humans.

Els anteriors objectius es pretenen aconseguir a través dels Eixos prioritaris següents:

- A) **Infraestructures de base** necessàries per el desenvolupament econòmic de les zones rurals. Equiparar el món rural, en nivell de serveis, a la resta del territori.
- B) **Diversificació de l'activitat** i creació de llocs de feina. Entre d'altres mesures,

en aquest Eix, hi ha que tenir en compte el foment de productes de qualitat (Denominacions d'Origen, Específiques o Marques de Qualitat Controlada); el suport a la diversificació productiva i la comercialització; la revitalització d'activitats productives existents i la creació de noves; el turisme rural, etc.

- C) **Conservació dels recursos naturals.** Conservació de sòls; recàrrega d'aqüífers; protecció de la coberta vegetal; lluita contra plagues i enfermetats de la flora i la fauna; creació i manteniment d'àrees recreatives i d'interpretació de la naturalesa; conservació de la vida silvestre; reconstrucció de les zones rurals degradades, etc.
- D) **Millora de l'hàbitat rural.** El rejuveniment de la població creant les serveis, vivendes, espais culturals i educatius adients, així com llocs de feina.
- E) **Recursos humans.** Amb mesures destinades a la formació de la gent per aconseguir els objectius marcats.
- F) **Assistència tècnica** per promocionar i divulgar el Pla. Per dur a terme aquest Pla es compta amb importants ajudes de la Unió Europea i de les Administracions Espanyoles.

Dins el mes de febrer està previst fer una reunió informativa d'aquest Pla a l'Ajuntament a la qual hi participaran membres del Consorci per al Desenvolupament de l'Objectiu

5 B, i de la Mancomunitat del Pla. En principi la data establerta era el dia 6 de febrer, si bé falta la confirmació. Per a més informació dirigiu-vos a l'Ajuntament (Tel: 12 50 76).

Guia de Turisme Cultural de la Mancomunitat del Pla de Mallorca.

Recentment s'ha publicat la *Guia de Turisme Cultural de la Mancomunitat del Pla de Mallorca*, obra que ha estat possible gràcies a la col.laboració entre el Consell Insular de Mallorca, a través de FODESMA i la Mancomunitat del Pla.

Es pretén que aquesta guia de turisme sigui un instrument dinamitzador que a la vegada que convidi a la visita, fomenti una dinàmica econòmica als municipis.

La descripció que s'hi inclou a cada poble orienta la visita vers els elements arquitectònics, etnològics, etc, indicant a la vegada els serveis que es poden trobar: restaurants, allotjaments, mercats, festes, entre d'altres.

Els qui estiguin interessats en adquirir aquesta guia es poden dirigir a la Biblioteca Municipal (Edifici d'Usos Socials: C/ des Cavallers, 24).

Xarxa d'aigües fecals.

Els qui volgueu vertir les aigües fecals a la xarxa general, heu de passar per l'Ajuntament per apuntar-vos per la pertinent visita d'inspecció prèvia.

Entre d'altres recomanacions i prescripcions que vos hem fet arribar, només recordar-vos que les aigües pluvials no poden anar a la xarxa d'aigües fecals. Per a més informació, passau per l'Ajuntament.

Padró Municipal d'Habitants.

1900	4.098
1910	4.213

1920	4.175
1930	4.188
1940	4.006
1950	3.917
1960	3.730
1970	3.211
1981	2.866
1991	3.164
1995	3.468

1995: 1744 Homes i 1724 Dones

Normes Subsidiàries.

L'Ajuntament Plenari, en sessió ordinària celebrada dia 26 de gener, acordà perllongar l'exposició pública de les Normes Subsidiàries de Planejament (aprovades inicialment pel Plenari en sessió celebrada dia 30 de novembre de 1994), fins el dia 17 de febrer vinent, període durant el qual podrà ser examinat i formular les reclamacions que es considerin adients.

Cans asilvestrats.

La darrera setmana de gener els cans asilvestrats varen tornar fer carn a son Pujol Vell.

El darrer que havia sofert els perjudicis d'aquesta plaga havia estat la guarda den Joan Ferrà.

VI Rua d'Algaida.

Com ja és costum quan arriben els Darrers Dies, el proper dia 25 de febrer tindrà lloc la VI Rua d'Algaida. Un any més tindrà lloc el concurs de comparses que premiaran els grups de desfressats més vistosos i originals. A les 16'30 h hi haurà la concentració de comparses i desfressats al carrer Antoni Maura per, a les 17 h, acompanyats de la Banda de Música d'Algaida, començar la desfilada.

REVELACIONS CIENTÍFIQUES

S'HA DESXIFRAT UN JEROGLÍFIC

L'equip interdisciplinari (antropòlegs, semiòtics, sociòlegs i el senyor López) de la UNIVERSITAT de PITS-BONDERBRA-BURG (EEEEEEE-TUUUUUU) ha lograt desxifrar el que des de l'any 82 era una incògnita: El jeroglífic AKINOPAZANÀ.

Aquesta inscripció trobada per l'arqueòleg IndianaMaria-Jones gravada en un televisor constituï un repte per als científics.

La tasca d'investigació s'inicià amb un rigorós contrast de les grafies descobertes amb les de la pedra Rosetta, sense resultats positius. Consultant els estudis de PIERCE, MORRIS, KOENIG, CLAUDE LEVI-STRAUSS, ECO i MARTÍNEZ-LÓPEZ (RAE) es logrà un diagnòstic: era un SIGNE.

Un posterior estudi especificava que era un signe però ICÒNIC. Aquesta afirmació es fonamentava en el fet que tan sols es feia visible el jeroglífic QUAN LA TELEVISIÓ funcionava i, molt especialment, quan sortia UNA DETERMINADA CARA. Evidentment era un SIGNE ICÒNIC!

Per a en MORRIS era ICÒNIC el signe que tenia les propietats dels seus denotadors (Morris 1946): ambdós eren indesxifrables. S'establia, doncs, una estructura present i dual:

SIGNE-CARA

Aquest concepte binari compartia un espai comú: TELEVISIÓ, amb una circumstància ineludible: la TELEVISIÓ en funcionament.

CORRELACIÓ:

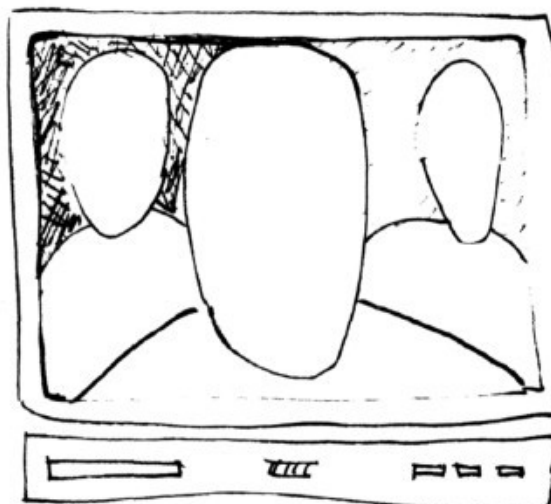
OBJECTE-CONTEXT: TELEVISIÓ
 FACTOR CATALITZADOR: ENDOLL
 SUBJECTE DETONADOR: CARA
 INSCRIPCIÓ: SIGNE.

SIGNIFICAT (revelació científica): AQUÍ NO PASA NADA (RAE)

El problema ara adquiria una altra dimensió ja que del primer JEROGLÍFIC en sortia un altre, òbviament molt més complicat. Un nou equip, en aquesta ocasió és "el equipo A" (RAE), és el que s'ha fet càrrec de la situació i ja anuncia que no podrà manifestar-se fins d'aquí a dos anys.

Tots els interessats en aquestes qüestions científiques que estiguin a l'aguait del nou significat... si arriben a temps a desxifrar-ho. AJUT!

VATMAN

GALERIA DE PERSONATGES IL.LUSTRES

PREGÓ DE LES FESTES DE SANT HONORAT 1995

per Rafel Antich Servera "Xeramec"

Si dic que la cultura popular està de moda, per a molts de vosaltres resultarà una obvietat. Com a referències pròximes, i per xerrar d'Algaida, basti que ens fixem amb el gran número de persones que vénen a Algaida a veure ballar els cossiers o el nombrós públic que acudeix als recitals d'en Biel Majoral.

Hi ha una activitat popular, però, que ja no hi està, de moda; em referesc a la ceràmica. No sé si vos heu fixat que he dit "ja" no està de moda, perquè fa entre deu i vint anys que, sense cap dubte, dins la cultura popular, n'era la reina. En aquests anys s'editaren gran número de llibres de ceràmica. De tots ells, cal destacar-ne tres: CERAMICA POPULAR ESPAÑOLA de J. Llorens Artigas i J. Corredor Matheos amb fotografies de F. Català Roca. Aquest va esser el més ben il·lustrat, no de bades he dit que les fotografies eran d'en Català Roca. En segon lloc s'ha de mencionar GUIA DE LOS ALFARES DE ESPAÑA de Natacha Seseña i dos alemanys, llibre molt útil però molt fred (no pretenia altra cosa, basta veure el títol Guía...). En tercer lloc, RUTA A LOS ALFARES DE ESPAÑA Y PORTUGAL, d'Emili Sempere, llibre molt útil, molt treballat, i molt apassionat, sense que la calor de l'autor li resti gens de funcionalitat a l'hora de fer-lo servir de guia.

També en aquests anys s'obriren botigues de peces de fang a la majoria de ciutats més o manco grans de l'Estat Espanyol. A Palma se n'obriren quatre o cinc; les principals, les més emblemàtiques, foren BRUIXERIES, de la qual n'era l'encarregat el pintor Guillem Llabrés "Barbi", i L'ÀNGEL BLAU d'on ho era el conegut pintor naïf Joan Guerra.

Gent que havia deixat l'ofici, aquests anys es tornà a dedicar a fer de roder. Era desenfornar i vendre; no hi havia peces

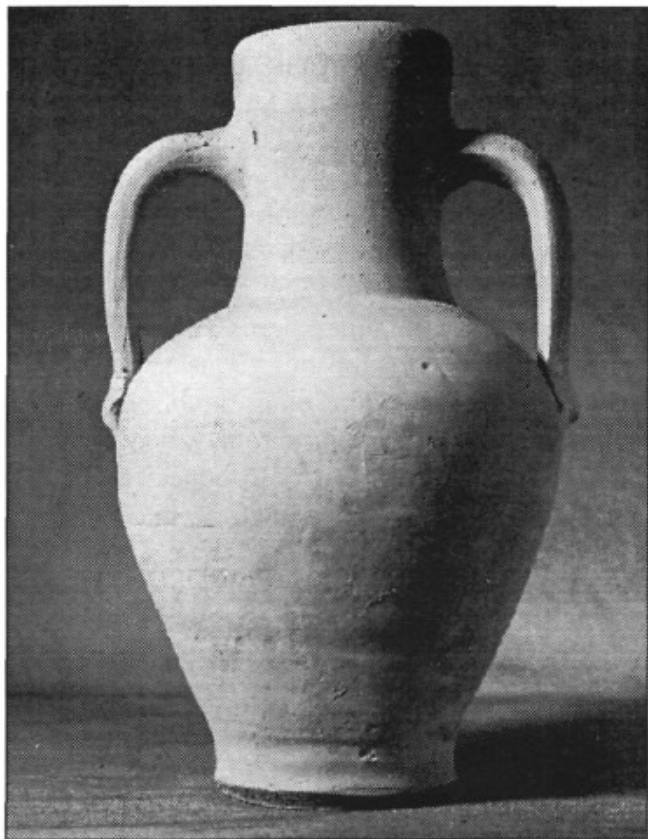
emmegatzemades. No vos podeu imaginar els disgusts que ens donaren els catalans i madrilenys que havien passat abans que nosaltres per les gerrerries i no havien deixat una sola peça.

Amb el que he dit supòs que he evidenciat quan estava de moda la ceràmica popular. I com a prova que ja no hi està, basti veure l'exposició de "bonecos" portuguesos que es va fer a l'Ajuntament d'Algaida, en aquesta mateixa sala on ara ens trobam, el dia de Sa Fira de l'any passat. Hi va haver una interessantíssima mostra dels, i de les, principals "barristas" de Portugal; una mostra molt parescuda a la que es va fer a Barcelos (nord de Portugal) organitzada pel Museu de Olaria, entre els dies 1 a 29 de setembre de l'any 1984, fa ara deu anys. Per aquesta exposició s'edità un llibre FIGURADO DE BARCELOS amb la biografia dels "barristas" que hi participaren i amb una petita descripció de les peces exposades. En l'edició d'aquest llibre hi intervingueren tres organismes oficials diferents a més d'un bon número de persones que hi col·laboraren. Deu anys després, a Algaida, es fa pràcticament la mateixa exposició i, a la revista del poble, ES SAIG, a les pàgines que dedicà a Sa Fira, l'exposició no li va merèixer l'atenció d'una sola línia, quan ES SAIG, ja fa uns anys, m'havia demanat una col·laboració sobre els siurells, una sobre ceràmica popular algaidina, i m'havia fet una entrevista sobre el mateix tema. Ja veis, en uns anys, quina diferència. Quan a l'Ajuntament, per altra banda, també en ES SAIG, a la secció "l'Ajuntament d'Algaida informa", l'única referència que fa del dia de la Fira és la presentació dels cartells de Paco Iraola (a la qual, naturalment, assistírem) i qui havia

organitzat l'exposició de "bonecos" havia estat el propi Ajuntament.

Voldria que quedàs clar, claríssim, que no retrec res als amics de l'Ajuntament ni als amics d'ES SAIG, en absolut, sinó, ben al contrari, me n'aprofit, perquè m'han servit per evidenciar, i crec que d'una manera bastant clara, com ha passat de moda la ceràmica popular. Una altra prova: El segon any que se celebrà la FIRA DEL FANG a Marratxí hi va haver una conferència sobre ceràmica popular, amb molta participació de públic. Ara fa dos anys, o tres, que hi va haver una altra conferència sobre ceràmica, a la qual no assistírem més d'una quinzena de persones, i, quan acabà el conferenciant, no en quedàvem més de sis o set. I, per favor, siguem seriosos, que ningú no caigui en la frivolitat de retreure l'èxit de públic de les fires del fang a Marratxí per defensar que la ceràmica popular atreu la gent.

Quan deim ceràmica popular tots sabem perfectament a quina ceràmica ens referim, però no sé si tots som conscients que empleam un eufemisme, i no perquè volguem, sinó perquè a Mallorca no tenim una paraula genuïna per designar aquest tipus de ceràmica, com tenen a Catalunya "terrisa", o, a la part d'Espanya on es parla castellà, "alfarería", amb els corresponents derivats "terrisarire" i "alfarero". A Mallorca a la persona que fa feina amb la roda (els qui no són de l'ofici solen emplear la paraula torn) se li diu "roder". El diccionari de D. Francesc de Borja Moll tradueix la paraula "alfarería" per gerreria però és indubtable que aquesta paraula mai no pot definir tota la ceràmica mallorquina. Així que, encara que no ens agradi, però perquè ens entenguem, emplearem el terme "ceràmica popular". És precisament aquest tipus de ceràmica el que està passat de moda i en perill, perquè com activitat manual, creativa, artística, de ceràmica se'n fa més que mai. Són moltes les senyores que han descobert aquesta manera tan creativa de matar l'oci. És una activitat escolar a molts col·legis. Fins i tot l'han

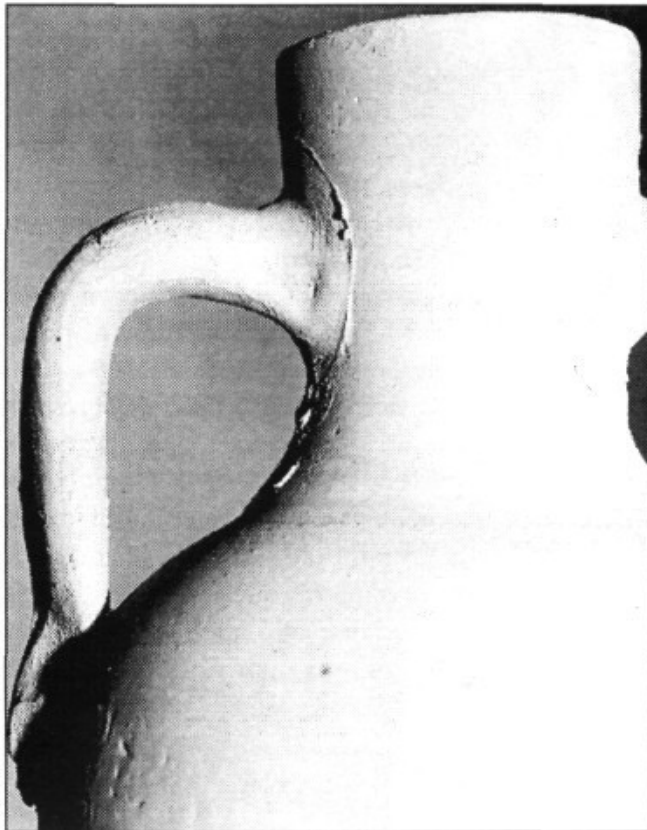

introduïda dins les presons i, a Portugal, als manicomis. Com podeu veure, aquest tipus de ceràmica té un futur esplèndid, perquè d'oci, de lladres i de locos n'hi ha de cada dia més.

A la nostra ceràmica li podem aplicar aquella frase que diuen els catalans "Catalunya no és la millor terra del món, però és la nostra terra", igual passa amb la nostra ceràmica, que no és la millor del món, però és la que tenim. És molt normal, no té cap característica que la faci excepcional o diferent. Les peces fetes amb terra de Mallorca, quan, dins el forn, agafen una temperatura superior als 900 -1000 graus, es comencen a deformar, després es comencen a fondre i tornen el que els roders coneixen com "cagaferro", i si la temperatura continua augmentant es fonen completament, com si fossin un pilot de saïm dins un forn. Hi ha altres indrets, però, que quan les peces arriben als 1200 graus, allò que fan és millorar la qualitat ja que es vitrifiquen i tornen impermeables. La nostra ceràmica és

masculina -els siurells no passen d'esser una anècdota- mentre que hi ha llocs com Moveros i Pererueta (Zamora), Mota del Cuervo (Conca) Villarrobledo (Albacete) on la fan les dones, detall que la converteix en, més o manco, excepcional. Aquí tampoc tenim ceràmica negra, com tenen a La Bisbal, Quart i Verdú (Catalunya) o a Llamas de Mouro (Astúries), o com, per exemple, la increïble ceràmica portuguesa de Ribolhos o Fazamões, on la couen dins forns que es diuen "soengas" que no són més que un clot en terra dins del qual s'acaramullen peces i llenya i se li pega foc; una vegada que aquest duu la màxima força, es cobreix tot amb herba i, immediatament, amb terra perquè no en pugui sortir el fum amb la qual cosa aquest es fica dins els porus de les peces i això fa que tornin de color negre. Si xerram de plats, els nostres tampoc no es poden comparar amb els d'altres llocs que coneixem, tant d'Espanya com de Portugal com del Marroc etc., que tenen una vistositat, uns colors i una complexitat en els dibuixos que sí els converteixen en plats realment excepcionals i, a més, identificables.

Amb tot això que he dit no he volgut, ni molt manco, menysprear la nostra ceràmica -els qui em coneixeu sabeu que hauria de trabucar abans de fer-ho- però sí que l'he volguda deixar exactament en el seu lloc.

Hem dit abans que la ceràmica com a simple manera de matar l'oci o com a creació és una activitat que creix dia a dia. Ara bé, amb la que ens ocupa, la popular mallorquina, la cosa és diferent, molt diferent; vos puc assegurar que és molt preocupant. Si algú em deia que ja no existeix, no sé fins a quin punt li podria rebatre tal afirmació; el que sí sé és que, abans de començar la discussió, li hauria de donar la meitat de la raó perquè la veritat és que, en un tant per cent elevat de peces que es fan a Mallorca, seria molt més exacte xerrar de ceràmica pseudopopular que no de ceràmica popular ja que, per exemple, és ceràmica popular mallorquina aquella que es fa amb fang importat de La Bisbal? És ceràmica popular mallorquina el cossiòl fet amb motle, a pressió? Heu comparat la forma de les gerres actuals amb la de les fetes fa quaranta o cinquanta anys?. Un altre exemple: Els nostres padrins cuinaven amb olles i greixoneres fetes amb mescla de diferents terres per millorar-ne la qualitat, peces que eren cuites dues vegades dins forns que es deien "de pontet" que tenien dos pisos; al primer si feia la primera coccio i al segons si covien les peces ja cuites un cop i envernissades. Els nostres pares empleaven olles i greixoneres fetes amb mescla de terres però ja cuites una sola vegada. Les que usam nosaltres, si ho feiem, són d'un sol tipus de terra i una sola coccio en forn de gas-oil o de gas butà i, la majoria de greixoneres, amb la forma adaptada a les cuines de gas. No trobau que si deiem ceràmica popular a les olles i greixoneres que empleaven els nostres padrins, per referir-nos a les que usam nosaltres, tal vegada, seria més adequat dir ceràmica pseudopopular?.

Hem xerrat de la degeneració de les peces, però podem anar més lluny, podem xerrar de la seva desaparició. És un fet que la ceràmica popular s'està morint, exceptuant als països pobres. La producció de ceràmica és inversament proporcional a desenvolupament: Quan més pobre és un país, més ceràmica, i quan més ric, menys ceràmica. Així i tot als països pobres de cada dia se 'n fa manco. Aquelles gerres grosses, tipus àmfora -vos puc assegurar que eren meravelloses- que duïen, dins beaces, per traginar aigua, al Marroc, les someres, ja fa molts anys que les vaig veure de goma.

La majoria de peces mallorquines ja no tenen cap utilitat. Veiem: la gerra, el càntil, el bòtil, el ribell, el cossi, els cadufos de sínia, les ferrades i un etc. tan llarg com volgueu. Els planters de garrover ja es fan dins bosses de plàstic negre en lloc de dins cossiols de planter. A ca meva, tal com ens va l'economia, ja fa molts anys que no empleam vidriola. La peça mallorquina més emblemàtica, la gerra, és veritat que fa l'aigua fresca, però més li fa una vulgar botella de plàstic dins la gelera. Una altra peça molt nostra, el ribell, amb el preu que costa un de fang possiblement en poguem comprar una dotzena de plàstic. I si xerram de la ceràmica pel foc, olles i greixoneres, els milers que es venen als grans megatzems de Ciutat, són peces forasteres. Els darrers anys també importam gran número de cossiols i tot tipus de peces de jardineria d'Itàlia i, si s'ha de dir veritat, són peces que estan molt bé tant de forma com de cocció i, fins i tot, de preu. Però allò que més em va cridar l'atenció va esser quan vaig veure unes gerres i alfàbies mallorquines que tenien alguna cosa rara; vaig inquirir l'amo del magatzem i, molt amablement, va teclejar l'ordinador i, a una petita televisió, va sotir escrit el poble d'on eren fetes i el su nom; del poble l'única cosa que record és que era d'Andalusia, ara, de les peces, sí que el record, i bé, el nom: "cántaro mallorquín" i "tinaja mallorquina". Instintivament em va sortir una frase que, si l'hagués pensada una hora, no m'hauria sortit més adequada a la situació: "Això ja és la leche".

Hi ha una ceràmica mallorquina que ja ha desaparegut. La feina que fan els roders palmesans o els qui han après l'ofici de mestres roders de Ciutat és tota igual, són peces amb les mateixes característiques i molt males de distingir les unes de les altres, mentre que hi ha pobles on es fa una ceràmica característica ja que els roders han seguit la tradició de fer-la tal com la feien els seus mestres, quasi sempre els seus pares i els seus padrins. Dissortadament ja n'he vista desaparèixer molta, d'aquesta ceràmica: Va morir el bon amic Rafel Juan Servera "Fanguet" de Lluçmajor, qui l'any 1944 va guanyar el Primer Concurs Regional d'Artesania. També ja és història la ceràmica que feia l'amic Joan Vaquer Mesquida, de la

teulera del Sitjar, de Porreres, i a qui sempre record amb una gran rialla a la seva cara. També s'ha acabat la ceràmica de Joan Colomar Rull "Cocarroi", de Pollença, qui va fer la teulera a un lloc on pogués emplear terra de la seva finca. No sé de què va morir en Joan, però pens que el seu cor, de tan bo i tan gros, no li va caber dins el pit. En aquesta relació pens que s'hi ha d'incloure el Sr. Pino, D. Pedro Pino Gómez, encara que no sigui mallorquí. Els seus "botijos" tenien una característica que els feia diferents dels altres, tenien el tipus del mallorquins però amb l'ança tipus La Rambla (Còrdova) on ell havia nascut i on havia après l'ofici a una gerreria del seu padrí matern. El Sr. Pino era guàrdia civil i vingué destinat a Mallorca l'any 1943 i, exceptuant tres anys que va estar destinat a Porto Colom i un any que va estar destinat a Alcúdia, sempre va fer de roder. Des de l'any 1958 i fins que va morir treballà a Felanitx. Mai no he conegut un roder -i n'he coneguts molts- tan enamorat del seu ofici; era, per a ell, un vertader orgull dir-se roder.

Tota la ceràmica que feien aquests roders que he anomenat era fàcilment identificable, tenia unes característiques que la feien ben diferent de la resta de ceràmica mallorquina. Algun dia, supòs que, com sempre, quan serà massa tard, ens n'adonarem de la seva importància i seran peces dignes d'estudi i de formar part d'un museu de ceràmica popular mallorquina.

Un altre tipus de ceràmica molt nostra són els siurells i els pastorets de betlem. Dels siurells, si ens atenem a la quantitat solament es pot dir "viento en popa a toda vela". I punt.

Els pastorets de betlem, els típics mallorquins, objectivament, són els més mal fets que conec, i, fins i tot, moltes vegades són els més mal cuits, però són els que més m'agraden, i amb molta diferència. No us podeu imaginar quina sensació tan agradable em produeix veure un betlem fet amb aquestes peces; potser sigui degut a la conjunció de la seva espontaneïtat amb la seva explosió de colors, amb l'absurd de les seves formes i, fins i tot, amb l'extemporeïtat d'algunes de les seves figures. Ja sabeu allò que digué el poeta... "pero es tan hermosa".

Dins els pastorets mallorquins els que més m'agradaven -m'agraden- són els de l'amic Joan Aguiló Forteza, obrer portuari qui, l'any 1962, patí un accident laboral que va estar a punt de produir-li la mort i de resultes del qual va quedar molt malalt i impossibilitat per treballar. Degut a aquesta invalidesa va esser que es va dedicar a fer pastorets. N'havia après de la seva Mare Francesca Forteza Segura i d'una germana d'aquesta, Maria. Però -ja ha sortit l'inevitable però- el seu metge, algaidí, per cert, li va prohibir que en fes perquè degut al progressiu deteriorament del seu estat físic, aquesta feina el perjudicava molt. En Joan va fer un disbarat, va fer cas al metge i no va fer d'altra figureta. No sé si aquest metge anirà al cel per haver-li salvat la vida o si anirà a l'infern per haver-nos privat dels pastorets d'en Joan; esper que Sant Pere no em posi amb el compromís de demanar-me l'opinió a l'hora de jutjar-lo.

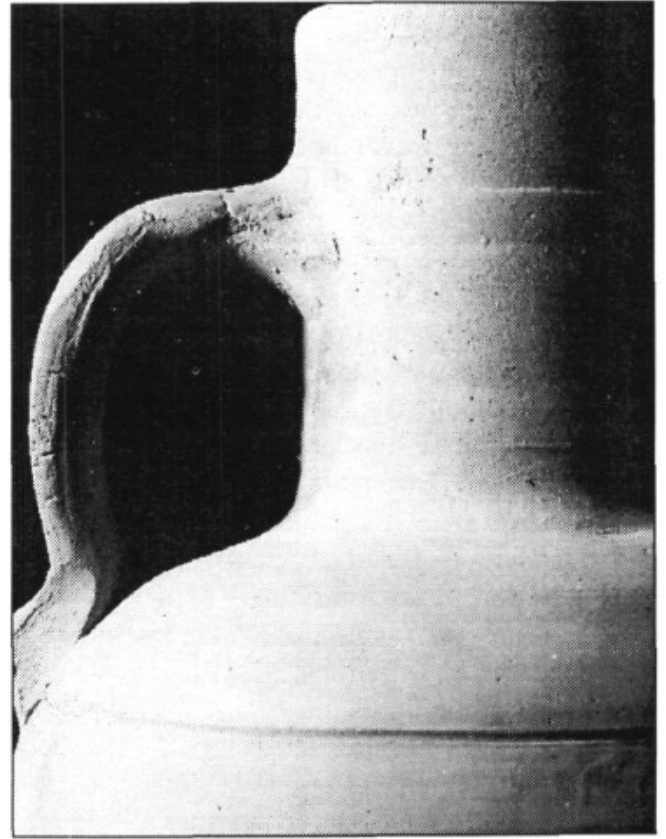
I, ja per acabar, i per si no he sabut transmetre el missatge que volia, en poques

paraules vos diré l'essència d'allò que volia esser aquest pregó: Una conscienciació que una part -que jo crec molt important- de la cultura popular mallorquina està agonitzant. Pensau que si una persona té un membre malalt, per bé que tengui la resta del seu cos, és una persona malalta. El mateix passa amb la cultura, no basta que estigui bé el nostre redol.

Culpables del fet que s'acabi la ceràmica popular mallorquina? No n'hi ha. El certificat de defunció posarà que ha estat mort natural, de vellesa i d'indiferència.

Solucions? No n'hi ha, tampoc. Ja fa molts anys, quan jo era un jovenet que patia unes virginitats i gaudia d'unes altres, pensava que l'única solució perquè no s'acabàs, i xerr en termes generals, de tot el món, era el comunisme -sempre com a pas previ i inevitable per arribar a un anarquisme dignificant i alliberador- però després varen venir les rebaixes de gener i, posteriorment, els saldos, i he comprès que no hi ha solució possible, que pateix una malaltia irreversible.

Per què no s'ha fet, institucionalment, un recull de ceràmica popular mallorquina? Ja veis que som humil, no deman un museu. De tots els motius que es podrien cercar, pens principalment, en tres:

Primer, que als polítics, senzillament, no se 'ls hi ha ocorregut.

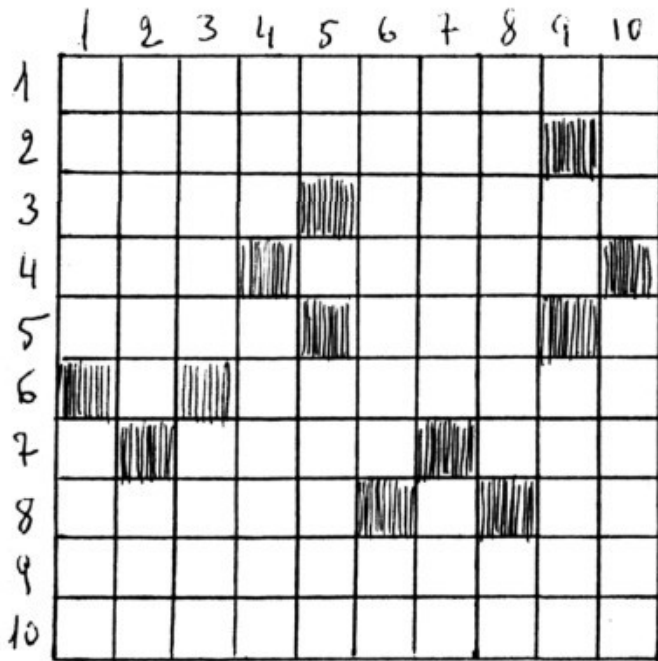
Segon, que els nostres intel·lectuals, gent molt sensibilitzada en temes culturals, estan molt ocupats amb la seva porció de cultura, sempre que no estigui un pam o dos més lluny de la seva activitat concreta, i tampoc se 'ls hi ha ocorregut, no hi han pensat.

Tercer, que els nostres polítics i els nostres intel·lectuals, com nosaltres mateixos, són uns bons mallorquins i uns dignes descendents d'una mescla de fenici amb moro, judio i català, no colleccionen: Inverteixen. Això vol dir que d'aquí a setanta o cent o dos-cents anys, quan l'actual ceràmica popular mallorquina sigui una antiguitat -molt revaloritzable- aleshores sí que es tendrà en compte.

Així estan les coses, ni més ni manco.

Moltes gràcies i molts d'anys.

PASSATEMPS

I I C E N E D I V E
 A N L M O L T A F O
 R N D A P R O V A T
 C E R U G E S A D A
 E G T V B O L U N R
 T A A E T T P E S T
 R B A N N O A E E S
 S L D T E V L B E O
 N E R I I A R A L M
 S E S C P A S S I E
 C U I T I N I F E D

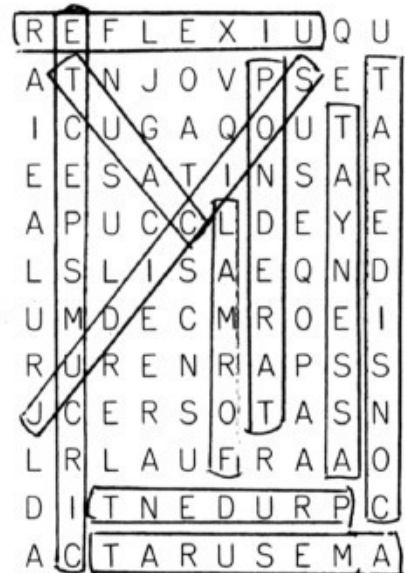
Sopa de lletres

Heu de localitzar deu sinònims de "indiscutible". Amb les lletres que vos sobrin podreu llegir un pensament de Joan Fuster.

Horitzontals: 1. Profitós, lucratiu. 2. Realitzar, efectuar. La primera. 3. Bebé, infant. Mes de l'any. 4. Nom de consonant. Ullada de través (al revés). 5. Dempeus, erecte (al revés). Muntanya de l'Àsia Menor important en la mitologia grega. Punt cardinal. 6. Punt cardinal. Encallaments. 7. Altre pent cardinal. Ocasíó, mitjà oportú (al revés). Clot, bassa. 8. Suculent, substanciós. Un altre punt cardinal. Preposició de lloc. 9. Astutes, reservades. 10. Explicació, justificació.

Verticals: 1. Malnom d'Algaida. Mossa, regata. 2. Verificació, inspecció. S'abat, es precipita (al revés). 3. Surar, flotar. Natural de la Lucània (al revés). 4. Repetició. Indica, significa. 5. Intarjecció que denota fàstic i menyspreu (al revés). Cinquanta. Preguin (al revés). 6. Tipus de lletra romana inclinada. Liti. 7. Aforament, capacitat. Fama, reputació. 8. Fantàstics, fabulosos. Conec. 9. Punt cardinal. Iridi. Herbatge de pastura encara no trepijat pel bestiar (al revés). 10. Clorur de sodi. Mosca de la son (al revés).

Les solucions als mots encreuats les trobareu a la pàgina 32.

Solució a la passada sopa de lletres. Una vegada eliminats els deu sinònims de "sensat", podeu llegir: "Quan jo veig aquests aucells / que corren per sa llaurada..."

NOTICIARI

PLUVIOMETRE

Durant el mes de gener han caigut (fins dia 28) un total de 31'2 litres. Aquestes pluges varen ser a principis de mes.

Quant a l'any 1994, el total va ser de 566 litres. Ara bé, aquesta quantitat és molt enganyosa perquè, com recordareu, va ser un any molt sec i s'ha salvat per les pluges dels darrers mesos. Pot semblar un any normal, però és un exemple de com enganen les estadístiques.

Són dades que ens ha facilitat el nostre bon amic Gabriel Martorell.

PARRÒQUIA DE SANT PERE I SANT PAU

Temps de Quaresma:

-Cada diumenge a les 8 del capvespre, hi haurà missa amb predicador extern.

-Cada dilluns a les 9 del vespre a la Rectoria, catequesi d'adults.

LA FAMÍLIA ANTICH-FERNÁNDEZ

DESITJA A

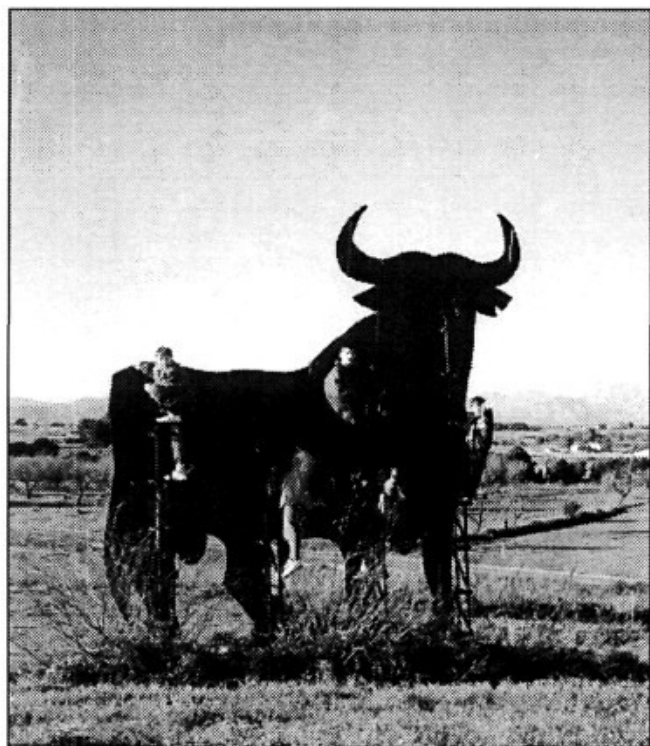
ES SAIG

BONES FESTES I MOLTS D'ANYS

FELIÇ ANY 1995

F *loreixin goig i ventura*
 E *n els camps regats de dol;*
 L *a pau sigui el desconsol,*
 I *la tendror, l'amargura.*
 C *reixi la feina segura,*
 I *trobi un lloc l'aturat.*
 T *regui cap l'honestedat*
 A *magada tan sovint;*
 T *ragini el noranta-cinc*
 S *alut i prosperitat.*

Llorenç Mora i família

QUIN BOU!

Aquí teniu una imatge única a Mallorca: és el bou-símbol d'una coneguda marca de beguda alcohòlica, que va ser protagonista d'una forta polèmica aquest any passat, arribant inclús al Parlament de l'Estat, on es va dictaminar, amb el vot favorable de la majoria de parlamentaris espanyols, l'indult per a tal anunci. Segurament fou respectat com a símbol folklòric de la més pura "raça hispànica".

El nostre bou, com recordareu tots, es troba situat prop de Son Munar, vora la desviació del Camí Vell de Porreres i és l'únic que queda en peu a tot Mallorca. Fins fa poc n'hi havia un altre prop de Santa Maria del Camí, però una forta ventada el tirà en terra.

A la fotografia s'hi poden observar un grapat d'al.lots que s'hi enfilaren i pogueren comprovar el mal estat de l'estructura metàl·lica que l'aguanta per la cara posterior. El nostre ajuntament, o més altes institucions, si volen conservar tan "apreciat" símbol, farien bé si destinaven ben aviat una partida del seu pressupost per a tan noble fi, abans que les properes ventades el destrossin.

VETLLADA DE GLOSADORS

El passat 21 de gener es va fer a Búger la presentació del llibre "Glosadors de Búger". L'acte comptà amb la quasi totalitat de glosadors en actiu de Mallorca, entre ells els nostres glosadors.

Hi participaren en Jaume Juan i en Climent Garau a més de la intervenció d'en Jaume Català que amb només cinc anys ja comença a fer les primeres passes din el món d'aquest art que és el glosat. A en Jaume li ve de llei, ja que és de casta dels "Toledo", família coneguda per la seva trajectòria glosadora arreu de Mallorca.

El llibre "Glosadors de Búger" és un homenatge dedicat a Madò Joana Cartera i a l'amo'n Miquel Perelló, glosadors de Búger desaparescuts fa poc temps.

PREOCUPACIÓ DELS MESTRES

Hem rebut d'un grup de mestres -algaidins un bon grapat d'ells- un comunicat en què manifesten la seva preocupació per les conseqüències que l'enfrontament entre la UIB, els Sindicats i el MEC pugui tenir sobre la realització de les seves pràctiques.

En un moment en què la LOGSE pretén aconseguir una millora de la qualitat de l'educació, els mestres es troben que no se'ls garanteix un període de pràctiques adient per assolir una formació completa.

Demanen a pares, mestres i alumnes la seva comprensió davant la problemàtica amb què s'enfronten i esperen una ràpida solució pel bé de l'ensenyament.

MANCOMUNITAT PLA DE MALLORCA

La Mancomunitat Pla de Mallorca realitzarà uns cursos gratuïts per a treballadors i empresaris de comerç. El programa constarà de 6 cursos: comptabilitat informatitzada, assessoria jurídica d'empreses, marketing, atenció al client i tècniques de venda, anglès i alemany. Els cursos estan destinats a petits i mitjans empresaris i a treballadors i seran fora d'horari laboral.

Els interessats poden informar-se més detalladament bé a través del telèfon 83.04.41 (de 9'- a 14'- hores) o bé directament a la Mancomunitat: C. Hospital, 28. Petra.

PROJECCIÓ DE DIAPOSITIVES
TEMA:

BUSSEIG A THAILANDIA

AUTORS:
ROQUE VENTOSINOS
LLORENC FERRAGUT
JOAN CARLES HORRACH

ERRADA

El passat mes de gener i a la introducció de l'entrevista que férem a Bernat Sureda es va produir una errada que molts lectors varen detectar (això demostra que ES SAIG es llegeix). Era quan ens referíem a que el pare d'en Bernat havia estat el darrer cap d'estació d'Algaida, quan el tren fou desmantellat. Doncs bé, la realitat és que el tren funcionà fins a les acaballes del mes de setembre de 1967 i el darrer cap d'estació fou Josep Jaume Oliver, que ocupà aquest càrrec des de l'any 1960 fins el 1968, havent substituït a Bernat Sureda Sureda.

Com a curiositat afegirem que el darrer tren duia el nº 56 quan sortí de Ciutat a les 18'35 hores (duien numeració par quan feien el trajecte Palma-Felanitx i senar, de tornada); passà per Algaida a les 19'10 i arribà a Felanitx a les 19'50. De tornada, es despedí per a sempre del nostre poble acabant així la seva singladura.

Miquels Fiolet i Molleta

s'olivera

Records d'èpoques passades, llegendes d'antany et vénen a la memòria, tafones oblidades, pàgines de la nostra història: són els pensaments que et vénen quan mires una olivera mil.lenària.

L'olivera, *Olea europaea europaea*, és, potser, l'arbre emblemàtic de la Mediterrànea, i tant és així que sovint hom defineix els límits de la regió climàtica mediterrànea fonamentant-se en l'àrea de l'olivera.

Aquest arbre de la família de les oleàcies que pot arribar fins als quinze metres i presentar un tronc de fins a 2 m de diàmetre, té una escorça de color gris, les seves fulles són perennes, oposades, lanceolades amb flors blanques i petites que fructifiquen a l'hivern. Aquesta olivera cultivada és en realitat una varietat agronòmica de l'ullastre (*Olea europaea sylvestris*). L'olivera és un descendent del conreu de l'ullastre, aquest s'inicià fa uns 6 000 anys, en les terres orientals de la conca mediterrànea. Aquest cultiu va comportar la selecció de varietats productores de fruits més grossos i de més qualitat alimentària, això dóna lloc a l'olivera actual. Totes les civilitzacions mediterrànees s'esforçaren per millorar aquesta espècie ja que esdevingué com un dels pilars de l'alimentació mediterrànea.

Del seu fruit s'obté l'oli d'oliva, d'importància capital a la cultura mediterrànea. Així ho posen de manifest les grans extensions de superfície que ocupen el seu conreu, però també es manifesta en la mitologia de les cultures d'aquesta conca. Els egipcis atribuïen la invenció del procés d'extracció de l'oli

d'oliva a la deessa Isis, dona d'Osiris, el seu déu suprem. A l'Antic Testament una branqueta d'olivera portada per un colom es converteix per a Noè en el senyal que marca el final del diluvi. A Grècia l'olivera fou símbol de sabiduria, abundància i pau i el seu cultiu estava dedicat a Atena Pal.les, deessa de la saviesa. Encara avui una branqueta d'aquest arbre es considera un símbol de pau. L'Església Catòlica l'usa per donar els Sacraments.

L'olivera, també, als Països Catalans ha estat motiu de culte. L'oli és una de les essències que les cultures clàssiques tenien per més sagrades: posar un llum d'oli a la paret és disbauxar-ne la claror, que no aprofita per a res i representa un menyspreu o desconsideració a l'oli, que pot enutjar la divinitat que simbolitzava l'arbre i que castigava el sacrilegi desencadenant pedragades damunt els camps de les oliveres i malmetent el fruit, perquè no el respectaven.

Joan Amades al seu "**Folklore de Catalunya. Costums i creences**" diu que les cançons que cantaven les collidores d'oliva invocant la Mare de Déu pot recordar algun antic himne agrari cristianitzat i el fet de tractar-se d'una cançó religiosa ajuda a pensar que la Mare de Déu és la successora d'alguna divinitat pagana.

L'olivera té una gran longevitat, una gran rusticitat, la qual cosa li permet suportar condicions d'aridesa i pobresa de sòl molt marcades; això ha permès d'emprar-lo per a ocupar zones de sòls extramadament pobres i pedregosos, en són un exemple el seu conreu a la serra de Tramuntana.

El seu producte principal és l'oli. L'oli d'oliva és el sisè oli vegetal en importància quant al volum de producció, per darrera dels olis obtinguts de la soja, del cacahuet, del cotó, del gira-sol i de la colza. La quasi totalitat de la seva producció, un 92 %, es consumeix en els països productors, cosa que posa de manifest l'alt grau de mediterraneïtat d'aquest producte.

L'oli s'obté a partir de les olives madures que, un cop netes i mòltes, són prensades en trulls o almàsseres tradicionals. Cal destacar les tafones on no fa tan de temps a les possessions de la muntanya mallorquina s'obtenia l'oli, principal font de riquesa; les de Comasema, Bàltx, Planícia, Solleric, entre altres encara avui, si bé no són usades per aquesta feina, es conserven i són record

d'una època no tan llunyana.

La recollida de les olives es fa durant els mesos de novembre i desembre, diu l'adagi "*per Santa Caterina, tot el seu oli té l'oliva*". Les olives es conserven trencades i senceres preparades amb aigua amb sal i herbes aromàtiques. Les olives negres es cullen durant l'hivern, ja són passades i no necessiten cap tipus de preparació, si bé es posen amb oli; aquestes són les més nutritives.

Les seves fulles s'han usat per a fins medicinals, així preparades amb aigua bullida rebaixen la tensió de la sang i provoquen les ganes d'orinar. L'oli a més del seu ús a l'alimentació, en farmàcia, ha estat aprofitat com a disolvent i mesclat amb altres grasses, ceres, serveix com a unguent, especialment per curar llagues i ferides es mescla amb vi. Hom recorda les cullerades d'oli que preniem de petits quan teníem cucs.

Per acabar dues cançons que recull el **Cançoner Popular** referent a la collita d'oliva:

Acabam de pellucar
i no mos hem baraiades;
al.lotes, totes plegades
l'any qui ve puguem tornar.

Al.lotes, colliu arreu,
que els aucells mos fan la guerra:
Ses que ara deixau per terra,
d'estiu les enyorareu.

Jaume Jaume i Oliver

ESPORTS

FUTBOL

L'activitat futbolera continua el seu camí dins les diferents competicions en què participen els equips al aidins.

Pel que fa a l'equip de 1ª Regional hem d'assenyalar la millora

FUTBOL

L'activitat futbolera continua el seu camí dins les diferents competicions en què participen els equips algaidins.

Pel que fa a l'equip de 1ª Regional hem d'assenyalar la millora que ha experimentat, al manco els primers partits d'enguany. L'equip d'en Reynés no ha perdut cap dels partits disputats dins el 95 i ha puntuat a fora camp. Això juntament amb la millora del seu joc fa tenir esperances de remuntar la classificació i que l'afició s'animi.

Darrers resultats:

Barracar-Algaida 2-2
Algaida-Son Ferriol 2-3
Vilafranca-Algaida 3-5
Rotlet-Algaida 0-0

Juvenils

Els jovenets han tengut aquests marcadors:

Algaida-Montaura 1-0
Consell-Algaida 6-1
Algaida-Colònia 6-0
Son Gotleu-Algaida 4-1
Algaida-Port Pollensa 4-1

L'equip ocupa una posició mitjana a la taula.

Cadets

L'equip d'en Toni Vidal fa una temporada discreta, però continua fent feina amb ganes de millorar.

Algaida-Porto Cristo 2-4
Vilafranca-Algaida 3-2
Algaida-Montuïri 1-6
Colònia-Algaida 7-1
Algaida-Santanyí 5-2

Infantils

L'equip dels infantils pareix que ha fet un poc de reseguda en el seu camí dins la classificació ja que ha tengut un parell d'ensopegades fortes. Esperam la recuperació de l'equip d'en Guillem i en Casta.

Algaida-Manacor 1-1
Montuïri-Algaida 5-0
Algaida-Felanitx 3-1
Barracar-Algaida 1-2
Algaida-Porreres 3-1
Algaida-Can Picafort 0-4

Benjamins

Dins el torneig del CIM l'equip d'Algaida continua la seva trajectòria, no tan bona com voldríem, però amb il·lusió i ganes.

APA Ramon Llull-Algaida 4-1
Algaida-Montuïri 1-5
Sallista-Algaida 5-0
Algaida-Sta Maria 4-3
Algaida-P.B.Llubí 8-0

Futbol 7

Els més petitons no tenen gaire bons resultats, però el progrés dels nins que entrenen en Miquel Serrano i en Pep Joan Oliver és patent i la feina es comença a veure.

Algaida-Sallista 3-0
Petra-Algaida 8-0
Espanya-Algaida 6-0
Algaida-Murenc 0-4

Veterans

L'equip dels veterans no va d'allò més bé, ja que

Equip de 1ª Regional: Reynés, Mas, Riera, Matas, Puigserver, Sitjar, Munar, Adamuz, Bernat, Juanjo, Carlos, Barceló i Nicolau

figura el darrer del seu grup. Sort que això no ens afecta massa la moral i esperam remuntar dins aquest any 95.

ESCACS

Per les passades festes de Sant Honorat es va fer un torneig de partides semi-ràpides amb una nombrosa participació de jugadors locals dividits en dos grups: fins a 12 anys i majors.

A la 1ª categoria la classificació va ser:

1. Joan Crespí "Gina"
2. Ma. Magdalena Vich "Blanc"
3. José A. Gandara

Pel que fa als més grans:

1. Toni Ripoll
2. Santiago Pascual
3. Jaume Juan

Per altra banda, aquest mes de febrer comença la lliga de federats de 3ª categoria on el nostre club participa amb 9 jugadors: Toni Ripoll, Jaume Juan, Xesc Oliver, Toni Rodríguez, Joan Vanrell, Toni Crespí, Tomeu Ripoll i els jovenets Joan Crespí i Ma. Magdalena Vich.

Les partides es disputaran al local de l'antic "Frente" dissabtes alterns.

També durant el mes de febrer comença la 1ª fase d'escacs als Jocs Escolars i esperam una bona participació dels nostres nins.

VOLEIBOL

El C. V. Algaida cadet femení. **CAMPIONES!**

La fase classificatòria de la lliga unificada cadet ha finalitzat amb 4 equips molt igualats i fins a la darrera jornada no s'ha sabut el guanyador. Després d'una lliga molt forta, la classificació final al grup I ha quedat així:

Equips infantils d'Algaida i Ciutadella

1. C. V. Algaida
2. Sant Josep Obrer
3. Vilafranca
4. Manacor
5. Rafal Vell
6. Son Servera

L'equip d'Algaida amb una sola derrota i nou victòries ha estat l'equip campió i juntament amb el Sant Josep Obrer jugarà la lliga final del Campionat de Mallorca amb els dos primers de cada grup i lluitaran pels llocs de 1'1 al 6 intentant obtenir un dels dos llocs que donen accés al campionat de Balears que se celebrarà a Menorca.

Infantil unificat

Ha acabat la primera volta de la lliga unificada infantil i les jugadores de l'Algaida NO HAN PERDUT NI UN SOL SET i compten els partits per victòries rotundes i contundents, totes per 3-0.

De moment el més destacat de la lliga ha estat la superioritat tècnica de les 12 jugadores del C.V. Algaida C. Pare Pou sobre totes les jugadores rivals. S'han posat a un molt bon

nivell i són l'admiració dels altres equips i tothom les coneix com a les campiones de l'any passat. Sort a totes i enhorabona.

Intercanvi esportiu Algaida-Ciutadella

Coincidint amb la festa de Sant Honorat, un grup de 28 jugadores i 2 entrenadores de la veïna illa de Menorca, concretament de Ciutadella, han estat a Algaida allotjades a casa de les jugadores de l'Algaida per tal de fer activitats esportives i de convivència. Foren quatre dies molt intensos amb un calendari ajustat. Els resultats foren clars a favor de les nostres jugadores.

Cadet:

Algaida-Vilafranca 3-1
Algaida-Ciutadella 3-0
Petra-Ciutadella 3-0
Algaida-Petra 3-0

Infantils:

Algaida A-Ciutadella 3-0
Algaida B-Ciutadella B 3-0
Algaida A-Ciutadella B 3-0
Algaida B-Ciutadella A 3-0

Aleví

Algaida-Ciutadella 2-0
 Algaida-Petra A 2-0
 Petra B-Ciutadella 2-0
 Algaida-Petra B 2-0
 Petra A-Ciutadella 2-0
 Ciutadella-Algaida 0-2

L'estança ha estat molt interessant i les jugadores es mantenen en contacte per telèfon i correu amb un ambient d'amistat i companyerisme que és el que realment fa gran el nostre club. La Junta Directiva va agrair a tots els pares i mares l'esforç fet durant aquests dies. Els entrenadors de Ciutadella no se'n podien avenir del bon tracte rebut de part de les famílies del nostre municipi.

Menció especial mereix l'exhibició de voleibol 2 contra 2 feta a Sa Plaça en una pista improvisada i que esportivament va ser d'una enorme qualitat i va contribuir a donar un altre aire a la festa.

La setmana de davant Pasqua les nostres jugadores tornaran la visita a les de Ciutadella.

Voleibol de promoció

Les jugadores de promoció ja han començat les seves respectives lligues comarcals amb bons resultats.

Infantil:

Algaida-Verge Montision 3-0

Petra-Algaida 0-3

Alevins:

Algaida-Petra A 2-0

Petra B-Algaida 1-2

El mes de febrer comença la lliga benjamí, que és mixt. Hi participam amb dos equips i esperam que surtin bones jugadores, tant com les grans.

Selecció Balear cadet

El seleccionador balear Andreu Gelabert i també entrenador dels equips del C.V.Algaida ens ha

Equips cadet, infantils i aleví de l'Algaida

comunicat que ja ha iniciat la preselecció amb les millors jugadores de Mallorca i n'hi ha unes quantes d'Algaida: Rosalina Vidal, Silvia Urrea, Maria Vila i Francisca Pocoví. Ens ha comunicat que després de tres sessions d'entrenament al Poliesportiu de Son Gotleu la selecció està perfilada i que especialment Francisca Pocoví té moltes possibilitats de ser titular.

N'Andreu Gelabert ens comentava que aquesta temporada tots els equips estar treballant de valent i que entre les jugadores hi ha una "sana competència" per poder ser titular. Ara comença la fase decisiva per demostrar la vàlua dels nostres equips.

JOAN TROBAT

Solucions als mots encruats

Horizontals: 1. beneficiós. 2. executar. a. 3. nadó. abril. 4. ema. llüer. 5. terd. Ida. E. 6. N. encalls. 7. O. ania. sot. 8. sucós. N. de. 9. cauteloses. 10. aclariment.

Verticals: 1. Benet. osca. 2. examen. uac. 3. nedar. àcul. 4. eco. denota. 5. fu. L. niser. 6. itàlica. Li. 7. cabuda. nom. 8. irreal. sé. 9. O. Ir. lodèn. 10. sal. estest.

AGRUPACIÓ FOTOGRÀFICA D'ALGAIDA

Fotografia de Jerònia Pou

QUE ESPER DEL SÍNODE

Esperar no és estar mans plegades. El qui espera desitja, confia i actua. Quan dic allò que esper del Sínode Diocesà, també manifest la direcció de la meva actuació respecte del Sínode.

Del Sínode Diocesà, entre d'altres coses, n'esper les següents:

1. Que el Sínode digui als cristians d'una manera llampant i clara que han d'esser ciutadans responsables i apassionats per fer un món on floresqui la pau, la justícia, la fraternitat i el benestar per a tots. Cal recordar que l'ortotaxi primer i més important dels laics a l'edificació de l'Església és precisament el seu interès en construir un món més digne de Déu, i un món més digne de Déu és un món més digne de l'home.

2. El Sínode ha de procurar que l'Església de Mallorca sigui veu profètica de tots aquells que no tenen veu: pobres, marginats, malalts, drogaaddictes, presos, deficientes físics o psíquics, etc. El Sínode ens ha de recordar als cristians que no basten les ajudes tècniques, es tracta de fer-se amic dels més petits i defensar els seus drets amb unghes i dents si és necessari.

3. Gran és la ignorància i la confusió del poble cristià. La desídia, pèrdua mental i a vegades manca de sentit

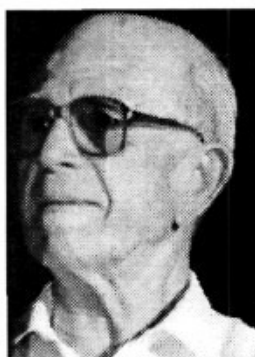
comú del clergat (únicament pens en jo) té qualque cosa que veure amb la ignorància i confusió del poble creent. Per tant, es tracta de posar a l'abast un catecisme dirigit als adults on s'exposi allò que és fonamental pel cristià en un llenguatge entenedor. Els cristians necessiten una introducció general al cristianisme.

4. El Sínode s'ha de plantejar seriosament la manera de fer arribar la paraula de Déu al poble cristià. L'Església reconeix el valor extraordinari de la paraula de l'Escriptura, però el poble la ignora. El Sínode ha de procurar posar els mitjans necessaris per fer arribar als creents la llum esplendorosa de la paraula de Déu. És cert que a l'església es llegeix la paraula de Déu i s'explica, que a alguns llocs es fan cursets, però es tracta d'animar els creents a convertir-se en lectors de la Bíblia i d'oferir les línies perquè aquesta lectura sigui orientadora de la vida.

Cal esperar més coses del Sínode; de moment ofereixo aquestes a la vostra consideració.

TONI RIUTORT

MOVIMENT DEMOGRÀFIC

Maria Salleins Puigserver.
Va morir dia 26 de desembre
a l'edat de 68 anys.

Miquel Puigserver Puigserver
Ens deixà dia 13 de gener
als 76 anys.

Antònia Juan Capellà. Morí
dia 19 de gener als 66
anys.

Maria Cantallops Oliver.
Va morir dia 18 de gener.
Tenia 63 anys.

Joan Josep Oliva Alegret.
Morí a Tarragona dia 23 de
gener als 77 anys.

PINA

LES NORMES SUBSIDIÀRIES: REFLEXIONS EN VEU ALTA

Primer de tot volem destacar i donar a conèixer públicament des d'aquestes planes la gran voluntat de diàleg i l'interès demostrat pel Batlle d'Algaida pel que fa referència a les Normes Subsidiàries de Pina i a la problemàtica que li ha estat exposada pels pineros. Creim que amb la seva actitud ha demostrat un gran esperit democràtic, de diàleg, i una voluntat i coherència política digna de la nostra admiració i dels pineros afectats.

Ara permeteu-me reproduir part de lo publicat damunt aquest tema a ES SAIG del mes de gener de l'any passat:

"En quart lloc, creim que han d'esser unes Normes Subsidiàries el manco traumàtiques possible, és a dir, s'ha de procurar respectar al màxim el que hi ha, i si un carrer ha d'esser tort perquè convé als afectats o perquè es conservi la fisonomia del poble, això és el que s'ha de procurar fer, provocar els trastorns mínims a l'aspecte actual del poble. Tal vegada molts diran que això és una política conservadora i tal vegada tenen raó, però jo diria que és conservacionista, conserva lo bo que té Pina i evita fer unes reformes tals que d'aquí a uns anys els pineros o els nostres fills no reconeixin el seu poble o sigui un poble insuls, sense les característiques pròpies que ara té i que els nostres avantpassats, dia a dia i passa a passa, anaren construint i donant-li una fesomia pròpia, que de qualche manera representa la nostra manera de ser, de pensar i de fer les coses i ha emmotlat el nostre caràcter i la nostra manera d'actuar; així com una persona vesteix i actua d'una manera d'acord amb la seva personalitat o manera de ser, així també un poble reflexa la personalitat i la idiosincràcia dels seus habitants, reflexa les seves arrels, la seva fibra més íntima com a col·lectiu que és, és la seva expressió com a grup, comunitat o tribu. Volem dir que és com la seva memòria col·lectiva d'assentament a un lloc determinat, amb unes característiques i una casuística que el fan distint dels pobles dels voltants. En una paraula, és la seva pròpia manera de viure i habitar damunt el planeta Terra. Vivim aquí, en aquest lloc, ara i des d'abans, d'aquesta manera, perquè així ho triaren els nostres avantpassats, i perquè així ho volem nosaltres ara, i aquesta és la nostra identitat."

Analitzem amb els ulls de l'esperit, de la saviesa, del seny, de la intel·ligència, el que creim que és bo per Pina, ara i en el futur, pels nostres fills. No ens enceguem per l'avui i fassem coses de les quals més endavant ens haguem de penedir.

Analitzem amb tranquil·litat i fora exaltacions el nostre poble. Evitem el enfrontaments entre els pineros, que predomini el seny, la raó i el diàleg entre nosaltres, actuem com a persones adultes i així reforçarem els llaços i lligams entre noltros, evitant enfrontaments i postures inútils i poc intel·ligents.

Mirem el que té de bo ara Pina i que hem de defensar i conservar a tota costa: la tranquil·litat, l'encant, la poesia, la bellesa i l'harmonia de les coses petites, de les coses ben fetes. Mirem-lo amb els ulls del cor, de l'esperit. No el traïcionem per un plat de llenties, no ens quedem cecs pels interessos materials, que són passatgers i no ens omplen més que momentàniament.

Procurem llegir aquest llibre oberts que són les pedres, els maressos, els portals, les cases i els carrers, que tan clar ens xerren; aturau-vos enmig del carrer, a la nit, i escoltau amb el més profund dels sentits, sentireu la seva veu i les potades de tants de pineros que abans que nosaltres els han trepitjat, escoltem la seva veu que no els espenyem, escoltem la veu de la consciència, no ens en penedirem.

Fassem que noltros i els nostres fills poguem sentir l'orgull sa de les coses ben fetes, no l'orgull de la supèrbia, sinó l'orgull humil de sentir-nos pineros, un orgull petit com Pina, però a la vegada ben arrelat i ferm, que ens surti de dedins, d'haver sabut preservar i millorar lo que els nostres pares i padrins varen fer i que si ho vessin se sentirien orgullosos de la nostra actuació.

Preservem aquest petit tresor que és Pina, i que és la seva garantia de futur, és el més valuós que tenim, no espenyem la fisonomia actual, és el segur pel futur. Tenim una riquesa, no volguem encimentar el frontis per rentar-li la cara, no li fa falta

"ES PORRASSAR" i LA 1a MOSTRA DE TEATRE A ALGAIDA

Els components del grup teatral "ES PORRASSAR" no tenen aturall. Actualment es troben en plena efervescència passejant l'obra "Molta feina i pocs doblers", de Joan Mas, per molts de pobles de Mallorca: dia 27 de gener han actuat a Son Negre (Felanitx) i dia 28 a Sineu, dia 11 de febrer ho faran a Sant Joan i l'endemà dia 12, a S'Espinagar, el llogaret de davora Calas de Mallorca. Com podem veure, l'obra, que va ser estrenada a Algaida durant les passades festes de Sant Jaume és un gran èxit.

El grup algaidí, conjuntament amb altres de Sineu, Esporles i Sant Joan, ha organitzat la 1a MOSTRA DE TEATRE. Cada companyia hi representa una obra, i el mateix programa, en diferents dies, es representa als quatre pobles. En concret les representacions que es faran a Algaida són:

dia	grup	obra	autor
4 març	LA PRIMA de Sineu	"Necessit una infermera"	Assumpta González
11 març	BIAIXOS I CAPGIRONS de Sant Joan	"En Llorenç mal casadís i na Sussanna des fil"	Anònim
18 març	MALSPAPERS d'Esporles	"Es nirvis de sa neboda"	Josep Tous i Maroto
25 març	ES PORRASSAR d'Algaida	"Molta feina i pocs doblers"	Joan Mas

Per dur a terme aquest programa, ES PORRASSAR necessita la col.laboració de l'Ajuntament, al qual ha sol.licitat la cessió del saló d'actes -encara sense acabar de vestir- del nou edifici municipal i una subvenció econòmica per a la publicitat.

A més, el grup ha estat notícia, amb comentaris elogiosos de la gent del poble -la força de la televisió és fortíssima- perquè aquest darrer mes el Canal 37 ha emès diferents vegades l'obra "Mumpare és un bon partit", la primera que ES PORRASSAR va escenificar. La filmació del programa es va produir durant la seva participació a la Mostra de Teatre d'Andratx la temporada passada.

Vet aquí, fins ara, una breu història d'aquest conjunt d'actors algaidins. Projectes de futur? En tenen, i ambiciosos: posar en escena una tercera obra -encara no saben quina-, promoure la federació de grups aficionats de teatre mallorquins i organitzar, d'aquí a dos anys, una nova Mostra dedicada exclusivament a les obres de Pere Capellà.

Actualment els components d'ES PORRASSAR són dotze. El seu repertori a l'obra que ara representen és el següent:

Veu: **Maria Jaume**
 Pep Lluís: **Francesc Garcies**
 Bel: **Maria Sastre**
 Jordi: **Jordi Juan**
 Toni: **Miquel Mas**
 Macià: **Rafel Mas**
 Joan: **Joan Ferragut**
 Rita: **Maria Jaume**
 Cati: **Catalina Mesquida**
 Toñi: **Catalina Llompart**

Efectes especials: **Pep Noguera**

Apuntadores: **Joana Orell**
Maria Hernández

Direcció: **Jordi Juan**

Titoieta Ràdio 108.0 FM

Divendres

- 19.00 DE TOT I MOLT
Musical
- 20.00 MERGANSÓ
Musical

Dissabte

- 09.00 TEMPS DE CINEMA
Revista cinematogràfica
- 10.30 FER DISSABTE
Magazine d'actualitat
- 11.00 UNIVERS TR
Notícies locals
- 11.05 FER DISSABTE
Continuació
- 12.00 UNIVERS TR
Notícies locals
- 12.05 FER DISSABTE
Continuació
- 12.30 VIDA QUOTIDIANA
Programa de reflexió i debat
- 13.30 TEMPS DE CINEMA
Redifusió
- 15.00 XIMA XEMA
Fanzine radiofònic
- 16.00 COMO UN FANTASMA GRIS
Música sud-americana
- 17.00 NO VOLEM SER
Pop-rock en català
- 18.00 TITOIETA POP
Musical
- 20.00 BOOGIE WOOGIE COUNTRY GIRL
Rock'n'roll

Dilluns

- 21.30 TEMPS DE CINEMA
Redifusió
- 23.00 FER DISSABTE
Redifusió
-
- 01.00 VIDA QUOTIDIANA
Redifusió

Dimarts

- 21.30 DE TOT I MOLT
Redifusió
- 22.30 MERGANSÓ
Redifusió
- 23.30 XIMA XEMA
Redifusió

Dimecres

- 21.30 COMO UN FANTASMA GRIS
Redifusió
- 22.30 NO VOLEM SER
Redifusió

Dijous

- 21.30 TITOIETA POP
Redifusió
- 23.30 BOOGIE WOOGIE COUNTRY GIRL
Redifusió

TITOIETA
RÀDIO

...perquè sí!

UNA XERRADETA: continuació...

Després d'un any i mig a Barcelona, ha de tornar a Palma per fer la mili, deixant els estudis d'aparellador que ja no reprendrà. Es posa a fer feina de delineant i torna a venir més sovint a Algaida. Futbol, amics... Una vegada en marxa la delegació de l'O.C.B., s'hi integra i organitza la secció d'excursionisme. Des de llavors sempre ha estat directiu de l'O.C.B. i fins i tot durant una temporada, n'ha estat president. Mentrestant coneix na Maria "Rosseiona", amb qui es casa l'any 1979 i torna a ser algaidí de dret -de cor, sempre ho ha estat.

Dos fills: en Guillem i na Núria; col.labora a Es Saig.

-Quines col.laboracions has publicat a la revista i què et va motivar a fer-les?

-*"Les nostres possessions d'Algaida"*, una sèrie que vaig començar el març del 87 (Es Saig núm.75) i que continuà fins al juny del 90 (núm. 114), fou una idea d'en Pere Mulet, una temporada que Es Saig anava minvat de col.laboradors, vaig començar una mica forçat per les circumstàncies però m'hi vaig engrescar a mida que passava el temps.

-*"Els molins fariners d'Algaida"* és una sèrie que s'inicia el març del 91(núm. 123) i que fineix el juliol del 92 (núm. 151-2). L'Associació Amics dels Molins, que coneixia la meva feina relativa a les possessions, em va demanar unes fitxes dels molins fariners i jo vaig aprofitar per ampliar-les i apuntar tot el que em deien.

-*"Les fitxes del terme municipal d'Algaida"* és el monogràfic num. 8 (juliol del 94) i a pesar de ser de petita extensió, li tenc molta estima perquè el vaig fer una temporada que no estava fi de salut i m'obligava a un esforç major.

Per part nostra hem de dir que les col.laboracions d'en Miquel a Es Saig són moltíssimes més: fotografies, notícies, xerrades... També escoltant-lo dóna la impressió que el seu esperit de cooperació fa que s'apunti, i l'empenyi força, a tota empresa per complicada que paresqui.

-I l'estudi de la toponímia d'Algaida, com va sorgir?

-*El departament de Ciències de la Terra de la Universitat de les Illes Balears necessitava algú per a la recerca toponímica d'Algaida i, com que coneixen la meva feina sobre les possessions i els molins, pensaren que jo tendria un coneixement del terreny suficient per investir la tasca.*

-Algun treball en projecte?

-*En tenc dos que m'agradaria enllestir. Un sobre la toponímia urbana d'Algaida i un altre sobre els molins hortolans (de treure aigua). Aprofit des d'aquí per demanar l'ajuda dels algaidins sobre aquests temes o d'altres que es puguin presentar.*

-Parlant de col.laboració, com es porta la gent?

-*Molt bé; d'entrada, alguns s'estranyen que un barbut rarenc s'interessi per coses tan velles i algunes mig esbucades, però tot d'una t'ajuden tant com poden. Basta dir-te que entre possessions, molins, toponímia, fites i altres brusques, hauré parlat amb uns quants centenars de persones i sols una persona m'ha negat el permís per estudiar una possessió, i encara ho va fer amb bones paraules.*

I ara una teranga de preguntes perquè s'hagi de banyar:

-Normes Subsidiàries?

-*Crec que s'estan corregint uns errors inicials, que segons el meu parer eren greus, i que generaren una absurda polèmica en què m'hi vaig trobar implicat i que pareix sortosament superada. Ara falta la seva aprovació definitiva, que veurem si es podrà fer.*

-Reforma de la carretera Palma-Manacor o via de cintura d'Algaida?

-*Esper que el MOPU escolti el parer de la gent d'Algaida i faci coincidir la via d'enllaç Inca-Llucmajor amb una via de cintura al poble sense destrossar Es Porrassar.*

-Compromís o passotisme?

-*Sense cap dubte, compromís. Tota persona ha de ser conseqüent amb les seves idees. La persona individual no pot abdicar dels seus drets ni dels seus deures, confiant que l'Administració i les institucions resolguin els problemes de la comunitat. Tots hem de participar.*

-Política?

-He estat a les llistes del PSM a les eleccions municipals dos o tres pics, me sent nacionalista. M'agrada la idea dels Països Catalans.

-Cultura?

-Crec que és imprescindible mantenir un compromís amb la nostra llengua i la nostra cultura i la nostra història, que ens han amagat, quan no perseguit, durant tants anys. Una mostra, la tenim l'altre diumenge que la revista "Brisas" publicava un estudi sobre la Font de Pina, d'en Biel Bibiloni, en Bernat Servera i jo mateix. L'escrit fou enviat en català, corregit i preparat per editar-lo. Bé, idò fou publicat en castellà.

Darrera una cara barbuda i un posat seriós, en Miquel amaga un caràcter jovial, ingenu i extrovertit; irònic a vegades, però no agre; sempre lúdic i bromista. Això ho endevinen intuïtivament els al.lots, que són els seus

millors amics. Juga amb ells, els conta històries, els ensenya jocs de quan érem nins, amollen "petardos" plegats... i, clar, ells l'estimen molt.

-Miquel, per què aquest èxit amb els al.lots?

-Perquè possiblement en el fons continuu essent un al.lot gran, i disfrut, quan estic bé, de jugar amb ells.

-Per acabar, vols afegir res?

-Dues coses: Primer voldria agrair des d'aquestes línies la col.laboració de tots els que, d'una manera o altra, m'han ajudat; alguns d'ells ja són morts. Finalment dir que em sap molt de greu no poder anar a les excursions, però vull animar tothom a anar-hi, perquè no podem estimar (Algaida, Mallorca...) si no coneixem.

Nota final: Esper que no es noti que entrevistat i entrevistador fa quaranta anys que som amics.

Miquel Molleta

PINA ACABAMENT

maquillatge, no volguem enjoiar-lo de bijuteria barata. El que molts de pobles voldrien, noltros ja ho tenim, no ho espenyem. Defensem que Pina és així i seguesqui així, d'aquí li ve el seu encant. Defensem la seva harmonia rústica, sòlida i senzilla. Són els seus valors més sòlids i de futur. Si obrim els ulls, Pina ens ho agrairà.

ASFALTAT DE CARRERS: Crec que tots els pineros agraeixen l'asfaltat dels carrers; com vos dèiem fa mesos, la paciència és una gran virtut i tot el que comença té un fi, bo en aquest cas. Ens hem de congratular de la diligència i via amb què ha actuat l'Ajuntament per retornar els carrers a la normalitat.

SA FONT I BRISAS: Ens hem de treure el capell i felicitar els autors del reportatge damunt Sa Font de Pina que es va publicar a la revista "Brisas" tant pel text com per les fotografies d'aqueseu racó tan hermós i representatiu de Pina que és Sa Font.

XESC OLIVER

Dia 9 de desembre va morir Felip Oliver i Oliver a l'edat de 89 anys. En pau descansi.

Maria Aloy Llach. Va morir dia 24 de desembre a l'edat de 90 anys. En pau descansi.

UNA XERRADETA AMB...

en MIQUEL SASTRE PUJOL "FIOLET"

Nota prèvia: Aquesta xerradeta només tenia dues persones contràries a la seva celebració: l'entrevistador i l'entrevistat. Deia jo: "Quasi 40 anys d'amistat no em deixaran ser objectiu". En Miquel al·legava: "Si entrevistam un d'Es Saig la gent dirà que ens ensabonam uns els altres". Però comencem pel principi. Acabava de fallar-nos l'entrevista que teníem prevista per a aquest mes i reunits amb el "sots-director", ens va entimar aquesta: "Cap problema, en Molleta entrevista en Fiolet i ja tenim coberta la Xerradeta". Ja sabeu què en pensàvem nosaltres. Idò el "quefe" m'amollà: "I qui et demana objectivitat?". I a en Fiolet: "De quan ençà et preocupa el que diu la gent?". Segurament ens va convèncer, perquè aquí teniu una "Xerradeta amb en Miquel Fiolet".

Aquestes festes de Sant Honorat han estat plenes d'actes. Un d'ells, l'exposició de fotografies (fotocòpies de fotografies) dels molins fariners d'Algaida al local de l'O.C.B. Tant les fotografies, com la presentació de l'acte, eren d'en Miquel Fiolet. Aprofitant que ja suava per la presentació, i que ja no venia d'una mica, parlarem un poquet.

En Miquel Sastre Pujol "Fiolet" neix a Algaida l'any 1947. Fill de Sebastiana "Gofis" i de Guillem "Fiolet", és el major dels fills del matrimoni (després vindran n'Antònia i na Maria). Viuen a foravila, a Can Fiolet, i tenen posada a cals padrins, al poble.

-Què recordes de la teva infantesa?

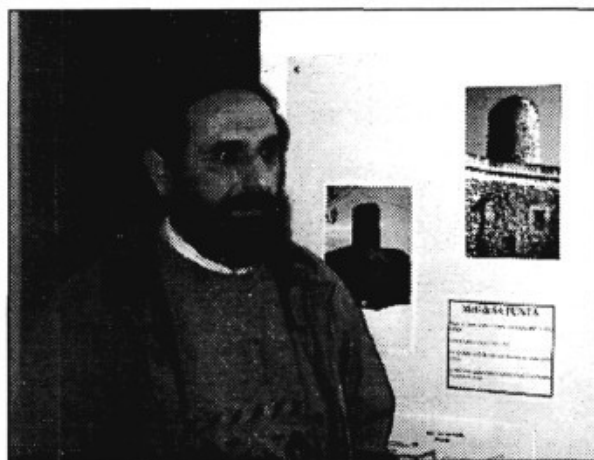
-*Quan era molt petit, el poble me pareixia molt llunyà i anar a escola em costava molt. A l'hivern havia de tornar amb fosca i tenia por; però més que la fosca, em feia por un*

gall de Sa Basseta que sempre que passava m'investia. Crec que més d'un pic vaig arribar a canostra mig concugat.

Per allà l'any 1957 els Fiolets cerquen nous horitzons i es muden a Ciutat. Van al Camp Rodó i viuen veïnat d'un que més tard es farà algaidí: en Manuel Osuna, el nostre guia de les excursions.

-Què representà per a un al·lot de 10 anys anar de foravila a Ciutat?

-*No creguis que fos un canvi molt gran. Llavors el Camp Rodó no era més que un poble, ens coneixíem tots. Pensa que noltros mateixos, quan baixàvem al centre, dèiem que anàvem a Palma; és a dir, no comptàvem que noltros hi visquéssim.*

A Palma estudia el Batxillerat, aprèn delineació i comença a fer feina fins que, empès pel seu cosí Rafel, va a Barcelona per fer-se delineant i provar de fer-se aparellador.

-Què significà Barcelona per tu?

-*Aquells anys hi havia a Barcelona un gran moviment social, polític i cultural. A pesar de no participar-hi gaire, sempre se t'aferra alguna cosa. D'aquells temps em ve una bona amistat amb en Guillem Bassonet i altres algaidins que estudiaven allà.*

(continua a la pàgina 38)